

USNESENÍ

Krajský soud v Brně – pobočka ve Zlíně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 15. července 2024 v trestní věci **odsouzených D.Š.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX, a **M.S.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX,

takto:

Podle § 283 písm. d) trestního řádu **se zamítají** návrhy odsouzených D.Š., narozeného XXXXX, a M.S., narozeného XXXXX, na povolení obnovy řízení v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně pod sp. zn. 61 T 15/2013.

Odůvodnění:

1. M.S. a D.Š. byli rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 6. 2014, č. j. 3 To 50/2014-3367, vydaným v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 10. 4. 2014, č. j. 61 T 15/2013-3252, uznáni vinnými zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), j) trestního zákoníku, spáchaným formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, jehož se dopustili tím, že společně v přesně nezjištěné době dne 22. 9. 2011 ve večerních hodinách, pravděpodobně od 19.00 do 20.00 hodin, přesně nezjištěným způsobem vnikli do vnitřních prostor rodinného domu poškozeného M.S., narozeného XXXXX, v obci XXXXX, okr. XXXXX, XXXXX, s cílem zmocnit se pro vlastní obohacení peněz a šperků v majetku manželů A. a M. S., kdy v souvislosti s tímto úmyslně usmrtili poškozeného M.S. tím způsobem, že ho v místnostech rodinného domu, a to jak na chodbě a v kuchyni, tak i v obývacím pokoji opakovaně a vytrvale hrubě a surově fyzicky napadali, když poškozeného v průběhu svého útoku škrtili a bili po celém těle a dále mu přesně nezjištěným kovovým předmětem a též kopanci a dupáním zasadili velmi vysokou silou až s enormní intenzitou nejméně 30 ran do hlavy a dalších částí těla, z toho 9 ran do obličejové části hlavy, oblasti levého ušního boltce a nejméně 18 ran do vlasaté části hlavy z části tržně zhmožděného a z části sečného charakteru v délce ran od 1 do 8 cm, čímž poškozenému M.S. způsobili rozsáhlé zlomení lebky, oboustranně v temenních krajinách 4 hluboce vpáčené zlomeniny o průměru 3 cm, lineární zlomeniny klenby lební zasahující i její spodinu, 2 zlomeniny kostí lební doprovázených rozsáhlým krvácením nad tvrdou plenu mozkovou, rozsáhlá prokrvácení měkkých pokrývek lebních a mozkomíšního moku, krevní výrony a zhmoždění v oblasti čela, levé spánkové krajiny, úst a nosu, zhmoždění krku s neúplným vyznačením škrťací rýhy v přední linii krku a další drobné zhmoždění a výrony v oblastech levého předloktí, hřbetu obou rukou, což u poškozeného vedlo k zakrvácení komorového systému mozku a krvácení pod tvrdou plenu mozkovou s následným otokem mozku, doprovázeného vdechnutím žaludečního obsahu do plic, spojené s otokem plic, tedy zranění neslučitelných se životem, kdy bezprostřední příčinou smrti byl otok mozku, na který nejpozději dne XXXXX v době od 12.30 hodin do 14.30 hodin zemřel, přičemž následně z rodinného domu poškozeného odcizili finanční částku ve výši 3 000 Kč a ze šperkovnice umístěné v obývacím pokoji šperky z 24karátového a 14karátového zlata, a to snubní prsten poškozeného M.S., zásubní prsten, prsten Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

s bílým kamenem zasazeným do osazení z bílého zlata ve tvaru čtverce o rozměrech cca 3 cm, prsten s fialovým kamenem ve zdobném osazení o velikosti cca 2 cm, řetízek z jemných oček s přívěškem otevírajícího se srdce o velikosti cca 1 cm, řetízek ze silnějších zdobených oček s přívěškem, přívěšek ve tvaru obdélníku o rozměrech 2 x 1 cm a tloušťce 1 mm, přívěšek ve stavu slzy o délce cca 1,5 cm s modrým kamenem a dále přívěšek o průměru cca 1,5 cm s vyobrazením klečící panny, vše patřící manželce poškozeného A.S., narozené XXXXX, které způsobili odcizením škodu ve výši nejméně 14 100 Kč. M.S. byl uložen za zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), j) trestního zákoníku a sbíhající se zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, a organizátorství ke zločinu loupeže dle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku, pro které byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 6. 9. 2012, č. j. 2 Tm 6/2012-1611, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, soudu pro mládež, ze dne 3. 12. 2012, č. j. 4 Tmo 29/2012-1753, podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku, § 54 odst. 2 trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku, k souhrnnému výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání 24 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku mu byl uložen i trest propadnutí věci, a to konkrétních věcí vymezených v předchozím odsuzujícím rozsudku, které použil při spáchání citované trestné činnosti (plynový samopal, plynová pistole, náboje a další věci). Současně byl zrušen výrok o trestu u M.S. z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2012, sp. zn. 2 Tm 6/2012, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 12. 2012, sp. zn. 4 Tmo 29/2012, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. D.Š. byl uložen za zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), j) trestního zákoníku a sbíhající se zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, pro který byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 6. 9. 2012, č. j. 2 Tm 6/2012-1611, podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku, § 54 odst. 2 trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku, výjimečný souhrnný trest odnětí svobody v trvání 20 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 70 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku mu byl dále uložen trest propadnutí věci, jenž nabyl za výtěžek z trestné činnosti, a to osobního motorového vozidla zn. Volkswagen Golf, černé barvy. Současně byl zrušen výrok o trestu u D.Š. z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2012, č. j. 2 Tm 6/2012-1611, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byli oba odsouzení zavázáni k povinnosti společně a nerozdílně zaplatit na náhradě škody poškozeným Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR částku ve výši 1 389,64 Kč, M.S. částku 283 420 Kč, I.S. částku 240 000 Kč a A.S. částku 257 100 Kč.

2. Odsouzený D.Š. prostřednictvím svého obhájce podal ve výše uvedené trestní věci dne 23. 9. 2023 návrh na povolení obnovy řízení, který byl zapsán pod sp. zn. 68 Nt 23/2023. Následně dne 13. 11. 2023 podal prostřednictvím svého obhájce v téže trestní věci návrh na povolení obnovy řízení odsouzený M.S., který byl zapsán pod sp. zn. 68 Nt 24/2023. Jelikož se oba návrhy na povolení obnovy řízení týkaly téže trestné činnosti a byly opřeny o v zásadě totožné důvody, byla řízení o obou návrzích usnesením Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 21. 11. 2023, č. j. 68 Nt 24/2023-89, spojena ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 68 Nt 23/2023.
3. Odsouzený D.Š. odůvodnil návrh na povolení obnovy řízení především tím, že v létě roku 2023 reportérky internetového portálu Seznam zprávy A.J. a Ch.H. hovořily se svědky M.R. a L.R. (nyní M.), přičemž z toho, co při tomto rozhovoru uvedl L.M., jasně vyplynulo, že se mu M.S. k vraždě nikdy nepřiznal. L.M. nadto reportérkám uvedl, že i svědecká výpověď jeho bratrance M.R. byla lživá, a vyjádřil se rovněž k okolnostem, za jakých byla výpověď orgány činnými v trestním řízení Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

získána, tedy které osoby se na tom podílely a čím byl M.R. motivován, kdy významná v tomto ohledu měla být účast někdejšího brněnského advokáta JUDr. V.V.. Z toho, co bylo reportérkám sděleno M.R., pak dle návrhu odsouzeného svědčí o tom, že orgány činné v trestním řízení svědka M.R. přesvědčovaly, že jeho lživá výpověď o S. doznání nepředstavuje pro něj žádné ohrožení, protože o vině odsouzených existuje dostatek důkazů, které však nelze procesně použít. Z uvedeného pak odsouzený D.Š. prostřednictvím svého obhájce dovodil, že je dáno důvodné podezření, že svědkové M.R. a L.M. spáchali trestný čin křivé výpovědi a další osoby (mj. JUDr. V.V., příslušníci Policie České republiky pověřeni vyšetřováním této trestní věci a státní zástupce JUDr. L.F.) se tohoto trestného činu dopustili jako návodci, kteří M.R. ke spáchání trestného činu pobídli, zajistili mu za to odměnu ve formě propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a vzbudili v něm přesvědčení, že mu za křivou výpověď nehrozí nepříznivé následky. K prokázání těchto skutečností odsouzený navrhl vyslechnout jako svědkyně obě reportérky A.J. a Ch.H., provést k důkazu zvukové záznamy, které byly o příslušných rozhovorech pořízeny, a s takto zjištěnými skutečnostmi konfrontovat oba dříve slyšené svědky M.R. a L.M.. Odsouzený dále v návrhu poukázal na to, že na datovém nosiči založeném ve spise (na č. l. 875) jsou obsažena data operátorů, z nichž plyne, že byla zjištěna telefonní komunikace mezi odsouzenými až ode dne 15. 10. 2011, tedy několik týdnů po vraždě. Jako další důvod jeho návrhu pak odsouzený uvedl to, že v mezidobí došlo k „rozhojnění“ judikatury týkající se využitelnosti tzv. metody pachové identifikace v trestním řízení. V souvislosti s tím v návrhu poukázal na nálezy Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 172/2022-49, ve věci bývalých odsouzených M.S. a M.Z. (k tomu soud poznamenává, že se jedná o zjevně nesprávné označení rozhodnutí soudu, na něž je v návrhu odsouzeným D.Š. prostřednictvím jeho obhájce odkazováno, neboť Nejvyšší správní soud nevydává rozhodnutí ve formě nálezu, nadto se odkazovaná spisová značka týká zcela nepřiléhavého a pro danou věc neužitého případu, kdy lze mít za to, že odsouzený namísto v návrhu uvedeného rozhodnutí patrně zamýšlel uvést nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2022, sp. zn. IV.ÚS 2773/20, a nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. IV.ÚS 1986/21).

4. Odsouzený M.S. jeho návrh na povolení obnovy řízení odůvodnil zejména tím, že z obsahu rozhovoru reportérek A.J. a Ch.H. s L.M. jednoznačně vyplynulo, že se jemu nikdy k vraždě nepřiznal, a současně z daného rozhovoru měly vyplynout závažné okolnosti ohledně usvědčující výpovědi jeho bratrance M.R.. V rámci rozhovoru reportérek s M.R. pak měly být uvedeny nestandardní praktiky, jež vůči němu užily orgány činné v trestním řízení, aby jej přesvědčily k nepravdivé výpovědi (k těmto okolnostem označil tytéž důkazní návrhy jako odsouzený D.Š.). Poukázal na to, že svědecké výpovědi M.R. a L.M. představovaly ústřední důkazy, na jejichž základě byl ztotožněn jako pachatel skutku a následně uznán vinným, přičemž při absenci těchto důkazů by jediným usvědčujícím důkazem zůstalo ztotožnění metodou pachové identifikace. V souvislosti s tím poukázal, že relevance a využitelnost tohoto nepřímého důkazu byla významně korigována Ústavním soudem (viz nálezy ÚS sp. zn. IV. ÚS 1986/21 a sp. zn. IV. ÚS 2773/20). Odsouzený M.S. dále prostřednictvím svého obhájce uvedl, že je seznámen s návrhem na povolení obnovy řízení, který byl podán spoluodsouzeným D.Š., a ve vztahu ke zbytku tam užitě argumentace se na něj odkázal.
5. Soud rozhodující o povolení obnovy řízení (dále jen „soud“) předně považuje za vhodné již úvodem připomenout, že výše uvedený odsuzující rozsudek Vrchního soudu v Olomouci byl v minulosti předmětem opakovaného přezkumu v rámci mimořádných opravných prostředků a ústavních stížností, přičemž dříve v rámci těchto opravných prostředků namítané skutečnosti do jisté míry souvisí s těmi, které jsou stavěny za základ návrhů odsouzených na povolení obnovy řízení, jejichž projednání a rozhodnutí je předmětem tohoto řízení.
6. Odsouzení M.S. a D.Š. proti předmětnému rozsudku Vrchního soudu v Olomouci podali dovolání, která byla usnesením Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 3 Tdo 61/2015-68, odmítnuta, Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

nebot' Nejvyšší soud shledal, že námitky v dovolání uplatněné neodpovídají ohlášenému (ani žádnému jinému) důvodu dovolání dle zákona.

7. Odsouzený M.S. podal podnět k podání stížnosti pro porušení zákona, který byl dne 18. 9. 2015 Ministerstvem spravedlnosti ČR odložen jako nedůvodný.
8. Oba odsouzení rovněž rozhodnutí, jimiž byli uznáni vinnými, napadli ústavní stížností. Ústavní soud nejprve rozhodl o ústavní stížnosti M.S. tak, že ji nálezem ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. IV. ÚS 1098/15, zamítl. Jak vyplývá z příslušného nálezu, v podané ústavní stížnosti odsouzený M.S. dovozoval porušení práva na spravedlivý proces z toho, že soudy, jež uznaly jeho vinu, měly rozhodovat v rozporu se zásadou materiální pravdy a s ní úzce související zásadou *in dubio pro reo*, kdy v souvislosti s tím soudům vytkl, že opřely svá skutková zjištění o dva okruhy důkazů, a sice pachové stopy z místa činu a z předmětů, které mají s činem souviset, a o svědecké výpovědi bratranců M. a L.R., kterým se měl k činu přiznat. Ústavní soud na podkladě podané ústavní stížnosti pak s ohledem na skutkovou a právní složitost věci a na použité důkazní prostředky provedl přezkum ústavnosti stížností napadených rozhodnutí, jimiž byl odsouzený M.S. (společně s odsouzeným D.Š.) uznán vinným, přičemž se zaměřil na to, zda proces jako celek měl spravedlivý charakter (tj. zda odpovídal čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i čl. 36 odst. 1, resp. čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jimiž jsou vymezeny požadavky na spravedlivý proces a jež vyžadují kromě jiného, aby obviněný byl považován za nevinného, dokud pravomocným rozsudkem nebylo o jeho vině rozhodnuto, a současně, aby se soudy nedopouštěly svévole a/nebo libovůle při hodnocení důkazů). Ústavní soud se tedy v uvedeném nálezu zabýval tím, zda bylo v daném případě zachováno právo na spravedlivý proces, jehož součástí je také princip presumpce neviny, z něhož kromě pravidla, že vina musí být obviněnému prokázána, plyne rovněž pravidlo *in dubio pro reo*, které znamená, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného, a shledal, že soudy, které rozhodly v daném případě odsuzujícím rozsudkem, byly kautelami práva na spravedlivý proces vázány a právo odsouzených na spravedlivý proces tak bylo naplněno. Ústavní soud pak, vědom si ústavního rámce jeho přezkumné pravomoci, v souvislosti s námitkami M.S. týkajícími se práva na spravedlivý proces, s ohledem na specifické důkazní prostředky, které byly v předmětné věci použity jako součást podkladu k rozhodnutí o vině, provedl ústavně konformní výklad povahy těchto důkazních prostředků, především pak metody pachové identifikace. Ve vztahu k metodě pachové identifikace Ústavní soud provedl podrobný rozbor podmínek ústavně konformního použití metody pachové identifikace v trestním řízení, kdy se důkladně zabýval jednak povahou tohoto důkazního prostředku a jednak podmínkami sejmутí, uchování a provedení důkazu. V tomto směru lze citovaný náleží Ústavního soudu považovat za stěžejní a komplexní rozhodnutí, od něhož se i v současné době odvíjí výkladové postuláty pro hodnocení těchto důkazních prostředků v soudním řízení. Na podkladě vyslovených teoretických východisek se Ústavní soud zabýval konkrétními námitkami, na jejichž základě se v ústavní stížnosti M.S. dovolával nedůvěryhodnosti stěžejních usvědčujících důkazů (tj. pachových stop a svědeckých výpovědí bratranců R.) a v souvislosti s tím namítaného porušení zásady *in dubio pro reo*. Ústavní soud k tomu připomenul, že v případě M.S. bylo zajištěných, uchovaných a individuálně identifikovaných pachových stop na místě činu celkem 6 a na věcech nalezených nebo jinak zajištěných později mimo teritorium přímého spáchání činu dalších 7, včetně oděvu a těla poškozeného. Ústavní soud připomenul, že metoda pachové identifikace byla v řízení před zahájením trestního stíhání použita vůči desítkám osob, u nichž byla policejním orgánem v rámci vyšetřovacích verzí shledána možná souvislost se spácháním předmětného trestného činu, a to včetně příslušníků rodiny poškozeného. Snímání pachových stop, jejich uložení a identifikace byly provedeny školeným policejním personálem a k identifikaci byli využiti psi, kteří absolvovali předepsaný výcvik. Byli použiti dva psi (fenky K. a G.)

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

přítom tak, že se nepravdělně při identifikaci jedinců střídali. Za účelem objektivního odborného posouzení uvedené činnosti byl navíc vypracován znalecký posudek, který podal znalec zapsaný v seznamu znalců Městského soudu v Praze, v oboru kriminalistické odorologie, JUDr. Martin Kloubek, Ph.D., který soudu vysvětlil podstatu a správný způsob provedení metody pachové identifikace, učinil v posudku i konkrétní výhrady k postupu policie, na které bylo následně příslušnými orgány Policie ČR reagováno. Závěry znalce a následné vysvětlení příslušných úředních osob, které pracovaly s pachovými stopami, jakož i protokoly o odběru pachových stop (provedené od okamžiku ohledání činu několik dnů po jeho spáchání postupně s různým časovým odstupem jako neodkladné a neopakovatelné úkony) a protokoly o provedení srovnávací identifikace různými služebními psy výsledky identifikace nevyvrátily. Provedené úkony přitom reflektovaly a i překračovaly minimální požadavky na snímání, uchování a identifikaci pachové stopy, jak byly vyžadovány příslušným interním předpisem Policejního prezidia č. 9/2009 (v tomto ohledu Ústavní soud odkázal na rozsudek vrchního soudu s tím, že nemá tam obsaženému hodnocení co vytknout). Ústavní soud se v nálezu vyjádřil také k námitkám M.S. týkajícím se hodnověrnosti svědků M.R. a L.R., přičemž poukázal na to, že závěr vrchního soudu o pravdivosti výpovědi těchto svědků založený na podrobném vyhodnocení specifické podrobnosti ve výpovědích, okolností jejich vzniku a také způsobu, kterým byly informace prezentovány svědky v hlavním líčení, i průběhu a výsledku konfrontace s M.S., je ústavně konformní.

9. O ústavní stížnosti D.Š. Ústavní soud rozhodl usnesením ze dne 14. 4. 2016, sp. zn. III. ÚS 1099/15, tak, že ji odmítl jako zjevně neopodstatněný návrh. V rámci ústavní stížnosti D.Š. obdobně jako M.S. namítl nedostatky soudů, jež ho uznaly vinnými, při hodnocení důkazu pachovými stopami, jakož i usvědčujícími výpověďmi svědků M. a L.R., současně popsal další nesrovnalosti, jež se týkaly soudy vyvozeného skutkového děje. Ústavní soud konstatoval, že projednávaný případ se svou závažností a obsahem nastolených otázek dotýká nejen ústavně zaručených práv D.Š., nýbrž i otázek, které mají význam z hlediska hodnocení ústavnosti postupu orgánů činných v trestním řízení i pro obdobné budoucí případy. Z hlediska posouzení této ústavní stížnosti pak uvedl, že k zásadním ústavněprávním otázkám se již obsáhle vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. IV. ÚS 1098/15, jímž byla zamítnuta ústavní stížnost M.S., přičemž neshledal důvod se od tam obsažených závěrů odchýlit, a proto na tam formulované právní názory a jejich podrobné odůvodnění odkázal. Ústavní soud v citovaném usnesení doplnil, že posuzoval, zda závěry rozhodujících soudů jsou v souladu s ústavními zásadami a kautelami spravedlivého trestního řízení, přičemž po důkladném zvážení všech okolností a spisového materiálu krajského soudu dospěl k závěru, že tento soulad byl zachován, a žádné pochybení, které by mělo za následek porušení ústavnosti, neshledal. K tomu Ústavní soud dodal, že soudy provedly velmi rozsáhlé důkazní řízení, v němž se zabývaly i vedlejšími aspekty skutkového děje. Všechny důkazy pak v důležitých částech řádně popsaly a logicky a srozumitelně zhodnotily. Každá soudy tvrzená skutečnost byla provedenými důkazy podepřena, a to logicky a srozumitelně, a případné pochybnosti rozhodujících soudů, které nebylo možné již dále objasnit, byly buď ponechány bez povšimnutí pro svou irelevanci k předmětu řízení (otázce viny a trestu obžalovaných), anebo vyhodnoceny ve prospěch odsouzených. Ústavní soud dále uvedl, že pachové stopy D.Š. na šperkovnici, vlasech poškozeného a zejména na pásce, jíž byl poškozený svázán, jsou přesvědčivým důkazem o tom, že D.Š. usmrcení poškozeného přinejmenším aktivně napomáhal, kdy v tomto směru bylo velmi důležité, že u stopy na zmíněné lepicí pásce znalec absolutně vyloučil možnost tzv. přenosu pachové stopy druhým odsouzeným. Ústavní soud v návaznosti na závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1098/15 (na něž se zcela odkázal) připomenul, že tzv. srovnání pachových stop je v trestním řízení sice typicky nepřímým důkazem, který osamoceně jako jediný k prokázání viny zpravidla nepostačuje, nicméně je třeba hodnotit každou pachovou stopu jako potenciálně samostatný důkaz, jenž každý osamoceně (popř. v různých kombinacích ve svém souhrnu) prokazuje určitou skutečnost, kterou je (jako v projednávané věci) typicky dotyk osoby s určitým předmětem či její přítomnost na určitém místě. Nelze přitom *a priori* vyloučit ani Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

situaci tak výjimečnou, v níž odborná analýza kombinace více pachových stop z různých míst, částí těla či předmětů vyvrátí jakoukoliv jinou alternativu skutkového děje, než je vina obžalované osoby. V takové situaci by dle Ústavního soudu bylo možné hovořit o tzv. uzavřeném řetězci nepřímých důkazů, tvořeném pouze jednotlivými pachovými stopami (resp. i jejich znaleckou analýzou). Poukázal na to, že v projednávané věci bylo opatřeno značné množství relevantních pachových stop, a to z různých míst, z částí těla poškozeného a z předmětů v jeho domě, kdy svým obsahem tyto stopy jednotlivě a zejména ve své kombinaci vytvářejí spolu s jejich znaleckým zkoumáním značně přesvědčivý důkaz, přibližující se výše popsané situaci uzavřeného řetězce nepřímých důkazů. Přesto však analýza pachových stop nebyla samostatným důkazem a jeho věrohodnost ve vztahu k vině D.Š. byla v řízení před obecnými soudy podepřena dalšími více či méně usvědčujícími nepřímými důkazy. V tomto směru Ústavní soud zcela odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí z hlediska posouzení otázky důvěryhodnosti a obsahu výpovědí svědků M. a L.R., otázky nevěrohodnosti samotného D.Š. stran jeho alibi i dalších tvrzení, při určení motivu odsouzených, podezřelého prodejce auta D.Š., nálezů neúplného autoatlasu či svědeckých výpovědí prokazujících povahu vztahů D.Š. k M.S..

10. Odsouzení M.S. a D.Š. dále napadli odsuzující rozsudky krajského soudu a vrchního soudu několika návrhy na povolení obnovy řízení, jež dosud byly vždy pravomocně zamítnuty. Takto byly v rámci tohoto mimořádného opravného prostředku předmětem přezkumu například skutečnost spočívající ve ztotožnění DNA na kukle nalezené nedaleko místa činu, nové vědecké poznatky týkající se metody pachové identifikace, ale dokonce i již dříve odsouzeným D.Š. tvrzené skutečnosti, jež měly vypovídat o nevěrohodnosti svědka M.R., jemuž měl být – dle verze předkládané odsouzeným – jako odměna za křivé svědectví v předmětné trestní věci „odpuštěn“ zbytek trestu odnětí svobody v rámci jakéhosi utajeného spolčení orgánů činných v trestním řízení.
11. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout zákonná a v judikaturním výkladu ustálená východiska, jež se váží k povaze a podmínkám mimořádného opravného prostředku povolení obnovy řízení.
12. Podle § 278 odst. 1 trestního řádu platí, že obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině.
13. Především je nutno již v úvodu zdůraznit, že účelem řízení o povolení obnovy řízení není přezkoumávání zákonnosti, popř. odůvodněnosti původního rozhodnutí. Stejně tak není účelem řízení o povolení obnovy řízení posuzovat vinu odsouzeného. Posuzování těchto otázek v rámci řízení o povolení obnovy řízení zřetelně překračuje účel tohoto řízení, překračuje zákonem (trestním řádem) mu vymezený procesní rámec, a pokud se tak stane, jde na straně soudu o jednání *ultra vires*, které s sebou nese dopady (zásahy) do základních práv odsouzeného v důsledku svévole (nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 2517/08).
14. Podstatou řízení o povolení obnovy řízení je posouzení nezbytnosti odstranit možné nedostatky pravomocného rozhodnutí dané zejména neznalostí určitých skutečností v původním řízení (obdobně např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 608/10). Toto řízení z důvodu potřeby co největšího souladu obsahu trestních rozsudků s objektivní realitou prolamuje právní moc původního rozhodnutí, jakož i zákaz vedení opakovaného řízení pro týž skutek (viz nález Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 2445/08; obdobně dále usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2010, sp. zn. II. ÚS 1364/10 a obdobně také např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nikitin proti Rusku ze dne 20. 7. 2004, č. 50178/99, odst. 56).

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

15. Pro rozhodování o obnově řízení jsou významné takové skutečnosti nebo důkazní prostředky, kterými jsou zpochybňovány usvědčující důkazy provedené v původním řízení. Hodnocení předložených důkazů nesmí přesahovat rámec zjištění, zda je pravděpodobné, že tvrzená skutečnost či nový důkaz sám, anebo ve spojení s již provedeným dokazováním by mohl přivodit změnu rozhodnutí. Výsledkem hodnocení nemůže a nesmí být nové, změněné skutkové zjištění. Skrze uvedené hodnocení je třeba dosáhnout „pouze“ určitého stupně pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro očekávání, že změna rozhodnutí je možná. Toto zkoumání spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností, resp. nových důkazů. Pokud by bylo možno dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti, resp. plně odůvodněnému předpokladu (není tedy nutná absolutní jistota v tomto směru) o tom, že by na základě nových skutečností a důkazů mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí, je namísto rozhodnout o povolení obnovy (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2517/08 a sp. zn. II. ÚS 2445/08; nově též stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS-st. 50/20).
16. Ústavní soud se již opakovaně vyjádřil, že i přes specifickou povahu řízení o návrhu na povolení obnovy trestního řízení jsou obecné soudy povinny respektovat základní práva, jež se standardně pojí s řízením trestním. Byť se v obnovovacím řízení nejedná o meritu trestního řízení (o vině a trestu), toto řízení je svou povahou v řadě ohledů analogické fázi trestního řízení probíhající před soudy ve věci samé (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. III. ÚS 1330/11 či nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 608/10). I v řízení o povolení obnovy řízení je třeba ctít princip *in dubio pro reo* a soudce rozhodující o povolení obnovy řízení by měl k posouzení věci přistupovat nepředpojatě, tj. být zásadně otevřený tomu, že předložený důkaz může dosavadní rozhodnutí o vině zvrátit (srov. např. nálezy ze dne 24. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 2517/08).
17. Obnova řízení (resp. podaný návrh) je však zároveň mimořádným opravným prostředkem a má s ní být nakládáno restriktivním způsobem a pouze v těch případech, kdy se teprve po pravomocném rozhodnutí vyskytly nedostatky ve skutkovém zjištění. Zákonem označené skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé je proto třeba vykládat tak, že již v řízení o povolení obnovy musí soud velmi pečlivě zjišťovat jejich relevanci pro již pravomocně skončené trestní řízení (srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 2517/08 nebo sp. zn. II. ÚS 2445/08), což vyplývá z dikce ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu. Soud tedy již v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení musí zkoumat, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé, samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými soudu či jiným orgánům činným v trestním řízení už dříve, odůvodnit jiné, tj. pro odsouzené příznivější rozhodnutí o vině nebo o trestu a toto zkoumání spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností, resp. nových důkazů. Nemůže se tak jednat o skutečnosti nebo důkazy hypotetické či zjevně pochybné, nýbrž musí skýtat vysoký stupeň pravděpodobnosti (odůvodněný předpoklad) o tom, že na jejich základě by mohlo dojít ke změně původního pravomocného rozhodnutí (stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS-st. 50/20). Stejně tak nejsou skutečnostmi či důkazy dříve soudu neznámými později přijaté právní názory (usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 190/03) či změna ústavně konformní interpretace určitého ustanovení právního řádu Ústavním soudem (nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 792/02).
18. Soud ve veřejném zasedání provedl dokazování v intencích odsouzenými podaných návrhů a po zjištění, že návrhy na povolení obnovy řízení byly podány oprávněnými osobami a směřují proti rozhodnutí, stran něhož je obnova přípustná, na podkladě níže uvedených skutečností a úvah dospěl k závěru, že pro obnovu řízení nejsou ve smyslu § 278 trestního řádu dány důvody.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

19. Ke skutečnosti tvrzené v návrhu na povolení obnovy řízení odsouzeného D.Š., že k první zjištěné telefonní komunikaci (dle odsouzeným provedené analýzy zjištěného telekomunikačního provozu dle údajů obsažených na nosiči na č. l. 875) mezi odsouzenými došlo až dne 15. 10. 2011, soud uvádí, že tato skutečnost sama o sobě, ani ve spojení s dalšími zjištěnými skutečnostmi, není způsobilá odůvodnit jiné rozhodnutí o vině odsouzených, neboť již v dřívějších rozhodnutích bylo soudy konstatováno, že ze skutečnosti, že nebyl zjištěn telefonní kontakt mezi odsouzenými v době spáchání činu, nelze dovozovat, že by se odsouzení neznali nebo že by mezi sebou nekomunikovali jiným způsobem (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 6. 2014, č. j. 3 To 50/2014-3367, str. 30), byť třeba za použití jiných (než zjištěných) telefonních čísel či za použití jiných komunikačních prostředků. Soud tedy dokazování k těmto skutečnostem neprováděl (ostatně provedení důkazu k těmto skutečnostem nebylo odsouzeným D.Š. či jeho obhájcem ani navrhováno, a to jak v samotném návrhu na povolení obnovy řízení, tak i v průběhu veřejného zasedání). Závěrem lze dodat, že argument odsouzeného, opírající se o tvrzení, že se s odsouzeným M.S. v den vraždy, tj. dne 22. 9. 2011, neznali, je nadto poněkud překvapivým, když ještě v předchozím návrhu na povolení obnovy řízení ze dne 22. 9. 2019 odsouzený D.Š. prostřednictvím téhož obhájce rezolutně tvrdil, že uvedeného dne byli s odsouzeným M.S. spolu, byť na jiném místě, než došlo k vraždě.
20. Další okolností, kterou odsouzení odůvodňovali své návrhy, byl vývoj judikaturního náhledu na použitelnost metody pachové identifikace v trestním řízení, a to zejména s přihlédnutím k nálezům Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 2773/20 a sp. zn. IV.ÚS 1986/21. K tomu je nutno uvést, že povolení obnovy řízení mohou odůvodnit toliko novoty skutkové povahy (tj. skutečnosti a důkazy soudu dříve neznámé). Novými skutečnostmi ve smyslu § 278 odst. 1 trestního řádu se přitom rozumí objektivně existující jevy, které v téže věci nebyly důkazem, ale mohou mít vliv na zjištění skutkového stavu (viz např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 178/03). Jedná se tedy o v objektivní realitě se vyskytující jevy či děje, které mohou vypovídat o skutkovém stavu věci. Taková skutečnost v trestním řízení, tedy i v řízení o obnově, se stává předmětem hodnocení právem a nelze ji tedy s právem ztotožňovat. Za právo se přitom považují nejen platné právní normy, ale i závěry o tom, zda určitá skutečnost tvoří prvky znaků hypotézy právních norem, podle kterých se provádí hodnocení této skutečnosti. Z toho vyplývá, že odlišný (pozdější) výklad práva, podmíněný právním názorem vysloveným v nálezů Ústavního soudu či v jiném rozhodnutí soudů, není okolností odůvodňující povolení obnovy řízení. Způsobilost skutečností, které vyšly nově najevo, změnit původní rozhodnutí, je navíc třeba posuzovat podle právního stavu existujícího v době vydání původního rozhodnutí, tedy *ex tunc*, a k případným změnám hmotného práva nelze jako k rozhodné skutečnosti odůvodňující povolení obnovy řízení přihlížet (usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV.ÚS 190/03, či tam odkazované usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 5. 1998, sp. zn. II. ÚS 111/98). S ohledem na výše uvedené je tedy zcela zřejmé, že judikaturní vývoj založený na právních názorech vyjádřených v rozhodnutích Ústavního soudu či jiných judiciálních autorit není novou skutečností (ani novým důkazem), která by byla podle § 278 odst. 1 trestního řádu způsobilá opodstatnit povolení obnovy řízení.
21. I přes výše uvedený závěr soud považuje – nad rámec podstatného odůvodnění (jako *obiter dictum*) – za vhodné připomenout, že novými vědeckými poznatky týkajícími se metody pachové identifikace se soudy v této trestní věci již několikrát zabývaly v rámci dřívějších řízení o návrzích odsouzených na povolení obnovy řízení, o nichž bylo rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 9. 10. 2017, č. j. 61 T 15/2013-4007, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 To 65/2017-4342, či posléze usnesením Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 21. 10. 2019, č. j. 61 T 15/2013-4563, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 To 66/2019-4581. Lze se tak odkázat na podrobná a přesvědčivá zdůvodnění těchto rozhodnutí, v rámci nichž Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

se zejména vrchní soud důkladně zabýval významem odsouzenými předestřených nových vědeckých poznatků (týkajících se zejména teorie možného nevědomého ovlivnění psa při pachové identifikaci ze strany psovoda na základě tzv. Clever Hans efektu, tedy gesty, postojí, případně i jiným doposud nevysvětleným, případně nevysvětlitelným, působením člověka), jakož i dopady těchto nových vědeckých poznatků na posuzovanou věc. Po důkladném rozboru této problematiky pak vrchní soud uzavřel, že nelze dospět k závěru, že by výsledky uvedeného teoretického zkoumání vedly ke zpochybnění samotné metody pachové identifikace jako celku, ani pak ve vztahu ke konkrétním výsledkům dokazování v této trestní věci. Připomenul, že v průběhu trestního řízení před vynesením pravomocných rozsudků byla problematice prověření objektivnosti závěrů pachové identifikace věnována mimořádná pozornost. Byl vypracován i kontrolní znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistické odorologie, a znalec byl opakovaně k jeho závěrům ve věci vyslechnut. Komplexní závěry pak byly předmětem podrobných hodnocení soudů obou stupňů a nakonec i již výše zmiňovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1098/15, jenž na základě toho vyslovil podrobný výklad o požadavcích na provedení důkazů metodou pachové identifikace, aby byl ústavně konformní (bod 44. odůvodnění usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 To 66/2019-4581). Současně, v souvislosti s tím, vrchní soud uvedl, že s vědomím toho, že samotná metoda pachové identifikace je s ohledem na její charakter jen důkazem nepřímým, došlo při rozhodování ve věci samé k opakovanému ověřování značného množství jednotlivých důkazů, včetně způsobu provedení a výsledků pachového srovnání velkého množství pachových stop s pachovými vzorky velkého množství osob s různými výsledky, když pachové vzorky obou odsouzených, ale i dalších osob, s nimiž se stýkali, nebyly ztotožněny ve vztahu ke všem pachovým stopám získaným z místa činu a při dalším ohledání. To samo o sobě zpochybňuje podstatu teorie o mimovolném či dokonce úmyslném ovlivnění psů při výkonu konkrétní komparace. Za takové reálné situace pak dle vyjádření vrchního soudu nelze bez dalšího přijmout představu, že při provedení několika desítek komparací příslušný psovod, provádějící v jednotlivých případech úkony se psy, byl aktuálně seznámen s obsahem a průběhem trestního řízení a tím, ať již úmyslně či nevědomě, výsledky takového ztotožnění pachových vzorků individuálně rozlišoval a mohl mít vůbec jakoukoliv představu o významu takového pozitivního či negativního výsledku komparace pro závěry trestního řízení. Kdyby totiž tomu tak mělo být, bylo by to v rozporu s řadou negativních výsledků komparací v této věci. Tvrzení, že identifikace prováděná psy při uvedené metodě je zcela náhodná, pak bylo širšími výsledky dokazování v této věci, ale i v řadě dalších trestních věcí, kde takové závěry pachové identifikace byly potvrzeny dalšími důkazy, zcela nepodložené a neobjektivní (bod 40 odůvodnění usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 To 66/2019-4581).

22. K výslovnému poukazu odsouzených na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 2773/20 a sp. zn. IV.ÚS 1986/21 soud pro úplnost dodává, že ani tam obsažené závěry nejsou způsobilé změnit pohled na využití metody pachové identifikace v rámci posuzovaného případu (ostatně tyto závěry dosavadní judikaturu významně nemění, nýbrž na tuto navazují a rozvíjí ji). Předně je nutno zdůraznit, že v tam řešené trestní věci, která se týkala dříve odsouzených M.S. a M.Z., byla řešena odlišná situace, kdy Ústavní soud vytýkal obecným soudům, že výsledky užití metody pachové identifikace, na nichž postavily své skutkové závěry, byly nejednoznačné a navíc postup při odebrání a vyhodnocování pachových stop neodpovídal požadavkům vyplývajícím z již v té době platného nálezu sp. zn. IV. ÚS 1098/15, jímž byly vymezeny obecné požadavky na provedení důkazu metodou pachové identifikace a který byl s ohledem na dobu provedení takového důkazu v dané věci pro soud závazný. Pro danou věc je ovšem zásadní, že tam zmiňovaný náleze sp. zn. IV. ÚS 1098/15 je právě tím nálezem, který byl vydán Ústavním soudem přímo v trestní věci odsouzených (na podkladě ústavní stížnosti M.S.), a tedy s ohledem na výrok uvedeného nálezu (o zamítnutí ústavní stížnosti), jakož i s ohledem na výše předestřený jeho podstatný obsah (viz blíže bod 8. odůvodnění tohoto usnesení), je zcela jasné, že v posuzovaném případě odsouzených M.S.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

a D.Š. byly – naprosto logicky – všechny požadavky na provedení a vyhodnocení tohoto důkazu bez jakýchkoliv výhrad Ústavního soudu (z hlediska požadavků vyslovených v nálezů sp. zn. IV. ÚS 1098/15) naplněny. Odkaz odsouzených M.S. a D.Š. na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 2773/20 a sp. zn. IV.ÚS 1986/21 byl tedy argumentačně zcela nepřiléhavý.

23. Podstata návrhů obou odsouzených na povolení obnovy řízení se tedy týkala především nových skutkových poznatků k osobám svědků M.R. a L.M. (dříve R.), jež vyplývaly zejména ze zvukových záznamů zachycujících rozhovor mezi těmito svědky a reportérkami Seznam zpráv A.J. a Ch.H. a podpůrně ze svědeckých výpovědí těchto reportérek, které potvrdily autenticitu těchto zvukových záznamů a rovněž se vyjádřily k okolnostem, za nichž byly zvukové záznamy pořízeny.
24. Soud, vědom si závažnosti a významu rozhodnutí v tomto trestním řízení, vedl velmi důkladné dokazování, když k obstarání a provedení důkazního materiálu potřebného pro zodpovědné rozhodnutí věci bylo konáno hned několik jednání. Soud se přitom nespolehal jen na důkazní návrhy přednesené stranami řízení, ale ty, které měly v intencích podaných návrhů na povolení obnovy řízení přispět k náležitému objasnění věci (bez ohledu na to, zda odsouzeným prospívaly či naopak), obstarával i z vlastní iniciativy. K důkazu tedy provedl nejen zmíněné zvukové nahrávky a výslechy všech osob účastnících se těchto rozhovorů, ale mnoho dalších důkazů, jež mohly přispět k co možná nejbližšímu objasnění skutečností tam zachycených.
25. Stěžejními novými důkazy z pohledu předmětných návrhů odsouzených na povolení obnovy řízení byly tedy zvukové záznamy zachycující rozhovor reportérek Seznam zpráv A.J. a Ch.H. s M.R. a L.M..
26. Svědkyně **A.J.** a **Ch.H.** ve výpovědích, jež byly v podstatném obsahu souladné, uvedly, že do kontaktu s M.R. a L.M. se dostaly v rámci natáčení investigativního podcastu nazvaného: „Slopné: Kdo je vrah?“, věnovaného trestní věci odsouzených M.S. a D.Š.. S případem se seznámily na základě studia spisového materiálu, který jim byl zpřístupněn přes advokáta odsouzených (s jejich souhlasem). Jelikož v případě spatřovaly nesrovnalosti, rozhodly se oslovit M.R. a L.M., aby je konfrontovaly se svými poznatky. Rozhovor s M.R. byl navázán tak, že nejprve ve XXXXX hovořily s U.D., který byl s M.R. (a L.M.) dříve odsouzen za podvodnou trestnou činnost, načež se jim po skončení této schůzky telefonicky ozval M.R.. Rozhovor s ním proběhl v době, kdy se nacházely ve vozidle. Přibližně za 14 dní se jim podařilo vyhledat ve XXXXX L.M., s nímž proběhl osobní rozhovor. Poté, co L.M. oslovily a sdělily mu důvod, kvůli kterému s ním chtějí hovořit, se jich L.M. zeptal, zda rozhovor nahrávají. Na to svědkyně A.J. nahrávání na telefonu vypnula, nicméně svědkyně Ch.H. ponechala nahrávání na telefonu zapnuté a telefon dala do tašky (proto je na pořízeném záznamu hůře slyšitelný zvuk). Svědkyně v jejich výpovědích popsaly průběh obou rozhovorů včetně skutečností, které měly být v rámci nich M.R. a L.M. sděleny. Jelikož soud následně přistoupil k provedení důkazu přehráním samotných zvukových záznamů zachycujících průběh těchto rozhovorů, u nichž obě svědkyně potvrdily jejich autenticitu (tedy to, že soudu předložené zvukové záznamy byly oproštěny od jakéhokoliv zásahu do jejich obsahu), není třeba výpověď svědkyň stran obsahu těchto rozhovorů reprodukovat, neboť k podání objektivní zprávy o průběhu těchto rozhovorů jsou způsobilé především tyto záznamy. Svědkyně se v jejich výpovědích dále vyjádřily k jejich rozhovorům s osobami žijícími ve Slovenské republice, které dle jejich přesvědčení mají spojitost s předmětnou vraždou, a to se Z.K., S.S. či T.M. (jelikož skutečnosti, jež měly vyplynout z těchto rozhovorů, nespádají do předmětu návrhů odsouzených na povolení obnovy řízení, soud se – v mezích jeho pravomoci vymezené předmětem povolovacího řízení – těmito skutečnostmi blíže nezabýval).
27. Ze **zvukového záznamu o rozhovoru s M.R.**, který byl k návrhu odsouzených předložen soudu reportérkami Seznam zpráv A.J. a Ch.H. (dle písemného *sdělení obou reportérek ze dne 19. 12. 2023*, Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

které bylo přiloženo k poskytnutému zvukovému záznamu, byl zvukový záznam s M.R. pořízen dne 18. 7. 2023), se podává, že mezi A.J. a M.R. proběhl rozhovor, na jehož počátku se A.J. představila jako novinářka ze Seznam zpráv. V rámci dalšího rozhovoru M.R. postupně uvedl zejména, že: „byl už doma, když viděl v televizi, že tyto dvě individua byli zproštěni ne proto, že to neprovedli, ale že bylo málo důkazů a že ty důkazy nestačily...a soudce jim tam jasně řekl...to si pust'te ten záznam...že je tady nechce příště už vidět...a ví, že to prostě byli oni, ale že ty důkazy ta rodina nějak zrušila a poškodila nebo co...že to tam vytřeli nebo cokoliv...“, „oni byli ve vazbě, vyšetřovala to zlínská kriminálka a oni za tuto věc byli ve vazbě, než on na soudě někde byl“, „oni za to byli obvinění, to se ho vůbec netýkalo“, „měli tam na ně nějaké důkazy, zavřeli je, dali je do vazby, pak to šlo k nějakému soudu...u toho krajského soudu byli zproštěni, viděl to v televizi, on jenom zavolal na státní zastupitelství do Zlína a řekl, že tady ten Slovák byl na té cele, někde na té chodbě, a potkal se s ním na vycházce za nějakou jinou loupež a tam někde něco takového řekl, že dostane doživotí a že se oběsí...že tam má na svědomí nějakou vraždu, natož mu řekl, že se oběsit nemůže a že musí chodit s nimi támhle k farářovi...“, „takže ho tam vzal a tam brečel, že dostane 30 let, řekli mu, že dostane 20 nebo 25 a že si to prostě odsedí... že si to prostě musí odsedět, když zabil člověka“, „to tam říkal i kněz, brněnský kněz ve vazbě“, „on (S.) tam pořád bulel, že prostě dostane doživotí...říkal mu, že je mladej, doživotí mu nedaj, ale zabil člověka...ale že to nechťic nějakou plynovkou do hlavy, že nechťeli zabít a takový kraviný...“, „pak to viděl v televizi...šel na faru, zavolal na biskupství, říká otci biskupovi: mám jim to teda říct...běžte...no a oni je pustěj a já pak budu muset... (nesrozumitelné)... protože kdo mi tady bude chránit rodinu...“, „říkám: mně je to jedno, když teda mám jít, tak jdu...“, „tak tam zavolal, přišel F. ještě s kriminálkou někde na policii ve Svitavách, sepsal to...“, „oni řekli: my máme všechny ty důkazy, všechny telefony, ale nemůžeme je oficiálně použít, protože teďka ze zákona nemůžem a my jsme to špatně dělali...podle telefonů, kde byli...oni to měli přesně zmapovaný...abyste chápala, jo vy jste říkala, že máte někoho jinýho...oni podle jejich telefonů přesně věděli, že v tom baráku byli, akorát že to nemohli použít jako důkaz...jo to si jed'te do Zlína, to vám tam ukážou...“, „...plus měli pachovky a další a další věci...proto je dali na vazbu, proto je obvinili...to jsem já tam vůbec ani nevypovídal tenkrát, vůbec o mě nevěděli...“. K dotazu A.J., jak ví o pachovkách a těch telefonech, M.R. uvedl, že: „mu to tam řekli přímo na státním zastupitelství, když tam byl ve Zlíně...že mají na ně...akorát, že to nemohli použít...jed'te do Zlína, pošle jim číslo přímo na tu kriminálku, běžte za F., vytáhněte si spisy a pak zjišť'ujte si o mně něco...“. V další části M.R. uvádí, že: „tak šel na ten soud a řekl jen to, co on (S.) mu řekl, toho komplice on (R.) neznal, to on (S.) řekl, že je s ním zavřený i komplic, a to pro ten soud stačilo, protože na toho komplice údajnýho měli všecko, na toho druhýho kluka, on (R.) toho kluka ani jméno neznal...nic...on (S.) jenom na vycházce řekl, že je s ním zavřený kvůli tomu jeho komplic...to bylo celý...šel na soud, jako debil...a nic z toho neměl, ani ta jeho (S.) rodina mu nepoděkovala“. V další části rozhovoru se M.R. ptá A.J., proč říká, že dva nevinní sedí kvůli němu, a žádá si o její jméno do SMS zprávy s tím, že „na ni bude podávat trestní oznámení, aby ji ta práce přestala bavit“. A.J. se dále M.R. zeptala, „proč policisté právě ze zlínské kriminálky říkají, že se ptal, jestli mu můžou za to svědectví odpustit vyšší trest“. K tomu M.R. uvádí, že: „co by mu odpustili, on byl odsouzený za navádění k trestnému činu a ten trest si odseděl a zbytek mu byl odpuštěn ze zdravotních důvodů a to bylo dávno před tím...on za to nedostal ani kafe...to už mu bylo dávno odpuštěné před tím...že tam šel už úplně jako čistý člověk“. A.J. na to tvrdí, že „ten trest byl postupně odpuštěný“, na což M.R. odpovídá, že: „ne, ten trest byl jednoznačně odpuštěný“ a ptá se A.J., „jestli by to šla odsvědčit ona nebo její manžel, jak by se chovala na jeho místě“. K tomu A.J. uvádí, že „teď právě řeší to, zdali se stalo to, co on říká“, na to M.R. odpovídá: „a jak se nestalo...není státní zástupce nebo policie...policie je obvinila, policie je zavřela a policie je tam držela na vazbě...policie je obžalovala, státní zástupce je obžaloval a dal je k soudu...on přece u toho ještě nebyl“. Dále M.R. A.J. vyčítá, že se na něj ptala u jiné osoby, jak si dovoluje někomu říct, že ti dva lidi jsou nevinní a že jsou kvůli němu (R.) odsouzení. Z průběhu celého rozhovoru je patrný stupňující se vztek M.R., kdy na počátku rozhovoru s A.J. M.R. mluvil víceméně klidně, nicméně v průběhu rozhovoru byl u něj zřejmý nárůst negativních

emocí (zejména pak rozhořčení), což se projevovalo výrazově, především pak hlasitou a překotnou řečí.

28. K objasnění skutečností uvedených v rámci rozhovoru s novinářkami byl vyslechnut svědek **M.R.**. Ten v jeho svědecké výpovědi ve veřejném zasedání uvedl, že to, co dříve v této trestní věci vypovídal před soudem, je pravda. Na dříve podané svědecké výpovědi tedy trvá a nic na ní nemění. K předmětnému rozhovoru s novinářkami vypověděl, že v době, kdy byl na dovolené v Bulharsku, mu zavolal U.D., že ho vyhledala reportérka J. a vyptávala se ho na něj s tím, že kvůli němu mají být zavřeni dva nevinní lidé. Protože ho „vytočilo“, že se na něj nějaké novinářky vyptávají za jeho zády a že o něm říkají, že kvůli němu jsou ve vězení nevinní lidé, M.R. si od U.D. vyžádal telefonní číslo na reportérku J. a zavolal jí. K okolnostem, které v rámci telefonického rozhovoru s ní zazněly, svědek uvedl, že byl na policii ve Zlíně, protože chtěl vědět, kdy budou M.S. a D.Š. propuštěni z výkonu trestu, protože měli doma strach a chtěl být dopředu informovaný. Nějaký kriminalista mu řekl, že musí informovat státní zastupitelství a soud s tím, že jsou povinni mu dát předem vědět. Řekl mu také, že tam byly nějaké pachovky a telefony (v další části výpovědi svědek uvedl, že s ním nikdo o tom, jaké důkazy jsou v této věci, nemluvil; o pachových stopách se zmiňovali už v televizi a o tom, že musela mít policie záznam o pohybu odsouzených podle telefonů, se svědek policistovi sám zmínil). Na státním zastupitelství ve Zlíně nebyl. Pokud to uváděl v rozhovoru s novinářkami, bylo to v rozčílení. Dr. F. s kriminalistou byli za ním na obvodním oddělení policie ve Svitavách, o žádných telefonech se spolu nebavili. Tehdy mu dotazy kladl a sepisoval to kriminalista, státní zástupce dr. F. stál opodál, během výslechu mu nic nesděloval, pouze mu na konci poděkoval, že se ozval a přispívá k objasnění a že mu bude doručováno předvolání ke krajskému soudu do Zlína. Otázku přerušení jeho trestu s ním nikdo z policie nebo státního zastupitelství neřešil. Nic takového ani neměl zapotřebí, neboť přerušení trestu vyplývalo z lékařských zpráv. K dotazu, zda někdy hovořil se státním zástupcem dr. F. mimo policejní služebnu, kde podával vysvětlení, svědek uvedl, že si to nevybavuje, ale je možné, že se ho někdy po výpovědi u soudu (telefonicky přes ústřednu) ptal na doporučení na jiného advokáta v souvislosti s jeho žádostmi týkajícími se přerušení výkonu trestu, ale nakonec se se svým původním advokátem domluvil. K okolnostem předcházejícím jeho svědecké výpovědi v hlavním líčení M.R. uvedl, že poté, co viděl v televizi reportáž o tom, že věc byla vrchním soudem vrácena krajskému soudu, oslovil svého tehdejšího advokáta JUDr. Šádu, že chce jít vypovídat. Svědek dále vypověděl, že je nábožensky založený. Před podáním svědecké výpovědi řešil s otcem z církevní farnosti XXXXX, že něco ví (neřekl mu co) a jestli má jít vypovídat. Otec mu na to řekl, že pokud něco opravdu ví, tak že vypovídat jít má. Svědek při výpovědi ve veřejném zasedání nejprve odmítl duchovního, se kterým o tom hovořil, jmenovat (s odůvodněním, že jej nechce do toho zatahovat), nicméně k následným dotazům uvedl, že se jednalo o otce Václava, kněze ve Svitavách. Pokud při rozhovoru s reportérkou J. hovořil o tom, že volal na biskupství, tak to formuloval špatně, chtěl volat na olomoucké biskupství, ale pak už nevolal. K osobě advokáta JUDr. V.V. svědek uvedl, že to byl jeho advokát, naposledy s ním byl v kontaktu (v souvislosti se svědkovou trestní věcí) v roce 2011 ve vazební věznici. V době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody a následně se po přerušení trestu nacházel na svobodě, již v kontaktu s advokátem JUDr. V.V. nebyl. Není mu známo, že by JUDr. V.V. byl někdy v nějakém kontaktu se státním zastupitelstvím či policií ve Zlíně. K tomu, co uvedl při rozhovoru s reportérkou A.J., svědek dále vypověděl, že kněz ve vazební věznici při bohoslužbě říkal M.S., že doživotí nedostane. O vraždě mu M.S. říkal ve vazební věznici na vycházce, říkal to jemu, ale bylo tam víc lidí. S bratrancem L.M. se potkal až poté, co byl v roce 2015 propuštěn z vězení. Tehdy se od něj dozvěděl, že ve věci také vypovídal jako svědek. Říkal něco v tom smyslu, že mu to M.S. taky říkal.
29. Ze **zvukového záznamu o rozhovoru s L.M.**, který byl k návrhu odsouzených předložen soudu reportérkami Seznam zpráv A.J. a Ch.H. (dle písemného *sdělení obou reportérek ze dne 19. 12. 2023*, které bylo přiloženo k poskytnutému zvukovému záznamu, byl zvukový záznam s L.M. pořízen Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

dne 31. 7. 2023), se podává, že mezi A.J. a L.M. proběhl rozhovor, na jehož počátku, po představení se jmény a tím, že jsou novinářkami ze Seznam zpráv, A.J. uvedla, že točí podcast, respektive píše o případu vraždy ve XXXXX, v němž se objevily nové skutečnosti, které ukazují jiným směrem na pachatele ze Slovenska, a chce se zeptat, jestli to, co vypovídal L.M. s bratrance (o tom, že se jim měl M.S. svěřit, že spáchal tu vraždu), je skutečně pravda. L.M. na to reaguje tím, že se reportérek ptá, zda to nahrávají. Poté, co A.J. sděluje, že mají telefony, jim L.M. říká, aby přestaly nahrávat. Následně L.M. uvádí, že „bratranec, co šel domů, tak ten měl sedět šest let, seděl dva a půl – a za to mu to odpustili a šel domů...já jsem tam byl 40 měsíců, měl jsem sedět pět let a dostal jsem vzkaz, že když řeknu tak, „tak bych měl mít půlku“. Na to mu A.J. vstupuje do řeči: „to jste dostal od toho advokáta, předpokládám...“, načež L.M. uvádí: „to bylo od jeho advokáta“. L.M. pak dodává: „M. říkal na vazbě, že to neudělal, že není tak blbej, aby to udělal...že udělal elpaso, to udělal...že spálil ty věci, že jo...no ale že by...“. L.M. pak uvádí, že oni (myšleno odsouzení společně s L.M. v jejich trestní věci) už všichni byli doma a on byl stále ve vězení. S M. (R.) se už vůbec nestýká. A.J. pak uvádí: „pane R., strašně důležitá věc – ti kluci tam sedí, jsou odsouzení asi na 25 let...“. L.M.: „...jsem říkal tomu M. tenkrát, až za tebou přijdou ti, co...chytnou“. A.J. se ptá L.M., jestli by to řekl, aby to otevřelo proces, načež L.M. uvádí, že nemůže vypovídat proti němu. L.M. dále sděluje, že „ho (M.R.) pustil ten prokurátor, když seděl dva a půl roku a měl sedět šest let...ještě teď slyšel, že když má (M.R.) nějaký problém, tak mu ten prokurátor...(A.J. vstupuje L.M. do řeči a uvádí: „ten F.“)... pomáhá“. A.J. se dotazuje L.M., jestli neví, jak se k sobě dostali, L.M. uvádí, že „mu volal z kriminálu, že bude vypovídat, ale až bude doma...pak ho pustili, šel tady na policajty prokurátor, pak to sepsali“. K dotazu A.J., jestli si myslí, že prokurátor věděl, že on (M.R.) lže, L.M. odpověděl, že určitě. A.J. se následně zeptala L.M., jestli mu M.R. říkal, že si to vymyslí kvůli tomu, že chce domů, k čemuž L.M. odpověděl, že neříkal. On mu říkal jen to, že budou vypovídat, jestli chtějí domů. K tomu pak L.M. dodává: „já jsem nevypovídal proti němu (M.S.) tak...já jsem neřekl, že mi řekl, že někoho zabil...to si přečtete“. A.J. následně uvádí: „a vás teda kontaktoval ten jeho právník, jestli vy budete říkat to samý, že...“, na což L.M. odpovídá: „ne to samý...abych zvěřil, co tam řeknu, abych šel už za půlku dom... mě za půlku nepustili a byl jsem prvotrest, měl jsem první diferencečku, všechno, a stejně mě nepustili... všichni byli už doma a já jsem tam pořád byl“. K dotazu A.J., jestli mluvil se státním zástupcem F., L.M. odpověděl, že vůbec. Na soudu se ocitl tak, že ho předvolali. K tomu dodává, že to bylo na vazbě, bylo jich tam 18, najednou je rozdělili na různé cely. Až potom pochopil, proč to udělali, dali ho k němu na týden a potom ho vrátili zpátky, jestli třeba nebude chtít vypovídat. K dotazu A.J., kdo se ho ptal, jestli nechce vypovídat, odpověděl, že nikdo (A.J. k tomu uvádí, že to bylo asi proto, aby potom mohl říkat, že mu M.S. něco řekl). A.J. se pak L.M. zeptala, jestli nějak o této věci komunikoval s M.R. nebo jeho právníkem. Na to L.M. odpověděl: „nekomunikoval, nekomunikoval...ale já jsem si to potom spojil, jaktože nenastoupil znovu do vězení“. A.J. k tomu uvádí: „a vy jste říkal, že mu ten žalobce nějak pomáhá...to jako jste slyšel?“, L.M. odpovídá: „já nevím, já jsem slyšel, no...“. V další části rozhovoru se A.J. ptá L.M.: „říkal vám někdo, co byste mohl říct u toho soudu? tak ten advokát říkáte...“, L.M. k tomu uvádí: „no neřekl mi taky nic konkrétního...jenom že...no tak nějak...tak abych šel domů“. K dotazu A.J., který právník to s ním řešil, odpověděl, že V., který byl dlouholetý známý jeho (M.R.) otce, slyšel, že se měl v nějaké kauze ve Znojme podílet na křivé výpovědi. Následně se A.J. s L.M. bavili o M.R.. K tomu A.J. uvádí, že M.R. říkal, že je na smrt nemocný, byly tam posudky, a přitom jezdil do Ameriky. L.M. uvádí, že obvodní lékař M.R. byl jeho kamarád, je to odborník na žaludek, který měl M.R. prasklý, kdysi dávno si v Praze nechal dělat XXXXX, ale to není smrtelné. L.M. dále v rámci rozhovoru potvrzuje, že M.R. je skutečně velmi pobožný, neustále se modlil, dokonce i farář na vazbě tvrdil, že ho učí. K dotazu A.J., kde by našly advokáta V., L.M. odpovídá, že někde v Brně, na Cejlu, ale nesmí prozradit, že s ním mluvily.

30. V souvislosti s předmětným zvukovým záznamem rozhovoru mezi A.J. (za přítomnosti Ch. H.) a L.M., který byl nahrán bez vědomí (a dokonce v rozporu s výslovným požadavkem) L.M. jakožto jedné z osob na tomto rozhovoru zúčastněných, se soud pochopitelně zabýval otázkou Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

použitelnosti této nahrávky jako důkazu v předmětném trestním řízení. Vzhledem k tomu, že vůči postupu soudu spočívajícímu v přehrání zvukového záznamu k důkazu ve veřejném zasedání nebyly žádnou ze stran řízení vzneseny výhrady, soud pouze ve stručnosti uvádí, že základním kritériem použitelnosti záznamu rozhovoru pořízeného soukromou osobou bez vědomí nahrávané osoby jako důkazu v příslušném řízení je poměrování chráněných práv a zájmů, které se v této soukromé sféře střetávají, a kde se stát stává arbitrem (zpravidla prostřednictvím soudu) rozhodujícím o tom, který z těchto zájmů bude v daném konkrétním střetu převažujícím. Jde tu na jedné straně o zájem na ochraně soukromí lidí, na druhé straně zájem na objasňování trestných činů a potrestání jejich pachatelů. Vždy je předmětem konkrétního řízení posouzení otázky použitelnosti takového záznamu s ohledem na ústavněprávní limity. Střet uvedených principů nelze přitom řešit v obecné rovině, nýbrž je třeba vycházet z okolností konkrétního případu za použití tzv. testu proporcionality. V posuzovaném případě soud dospěl k jednoznačnému závěru, že zájem na náležitém objasnění vysoce závažné trestné činnosti (z hlediska případné potence důkazu blíže objasnit to, zda za tuto trestnou činnost byli pravomocně odsouzeni skuteční pachatelé) významně převážil zájem na ochraně soukromí L.M., a proto soud tento zvukový záznam jako důkaz využitelný pro trestní řízení připustil.

31. Stejně, jako tomu bylo v případě M.R., i **L.M.** byl jako svědek ve veřejném zasedání vyslechnut k objasnění skutečností uvedených v rámci rozhovoru s novinářkami. V jeho svědecké výpovědi uvedl, že to, co v roce 2014 v této trestní věci vypovídal před soudem, je pravda a za tím si stojí, nikdo ho k výpovědi nenabádal. K předmětnému rozhovoru s novinářkami vypověděl, že to, co říkal novinářkám ze Seznamu, si vymyslel, říkal to jen tak, aby se jim (celému Seznamu) pomstil za to, co o jejich trestní kauze psali v roce 2011 (k tomu svědek uvedl, že dodnes se po zadání jména L.R. na Seznamu objeví článek, kde se nepravdivě píše o tom, že způsobili škodu 35 milionů Kč, ačkoliv byli odsouzeni za škodu 5,9 milionů Kč; to, že se psalo o jejich trestní kauze, způsobilo jemu i jeho rodině hodně problémů, kvůli tomu se přejmenoval a stěhoval). Když novinářky přišly k němu domů, nechtěl jim říct, aby odešly, namísto toho jim řekl, ať si vypnou mobily (rozhodl se, že jim nebude říkat pravdu, a nechtěl, aby to bylo nahrávané). Myslel si, že když budou mít vypnuté nahrávání, tak je „poškádlí“ a „zamotá jim hlavu“. Kdyby věděl, že budou mít zapnuté nahrávání, tak by se s nimi nebavil. Novinářkám řekl, že ho navštívil právník, aby byl předčasně propuštěný, což není pravda, žádný právník ho ve výkonu trestu před jeho svědeckou výpovědí nenavštívil, což se dá ověřit (v pozdější části výpovědi uvedl, že za ním byl v jednom případě JUDr. V.V. kvůli dovolání, ale o jeho svědecké výpovědi v případě vraždy ve XXXXX se s ním vůbec nebavil, také ta návštěva byla mnohem dříve, než u soudu svědčil). Rovněž jim řekl, že se M.R. dostal domů díky svědectví, což on také neví, vymýšlel si. Dále řekl novinářkám, že se mu M.S. k vraždě nepřiznal, ale to také nebyla pravda. Svědek dále ve veřejném zasedání vypověděl, že o svědecké výpovědi M.R. se dozvěděl z televize ještě ve výkonu trestu. Spoluvězni to komentovali tak, že je M.R. bonzák. Po jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se potkal s M.R.. Chodili spolu často do restaurace XXXXX a XXXXX ve XXXXX. Bavili se i o svědeckých výpovědích v této trestní věci. M.R. mu tehdy řekl, že se mu M.S. přiznal, že to udělal. On sám M.R. řekl, že před soudem vypověděl, co tenkrát věděl. O tom, že by měl M.R. v souvislosti s podáním svědecké výpovědi v této trestní věci ze strany policie nebo státního zastupitelství něco přislíbeno, mu není nic známo. Rovněž mu není známo, že by někdo z policie nebo státního zastupitelství M.R. pomáhal v souvislosti s jemu uloženým trestem. Když se o tom spolu bavili, tak mu M.R. říkal, že byl propuštěn ze zdravotních důvodů, přičemž se ještě může vrátit zpátky do vězení. K okolnostem, za nichž se mu měl M.S. ve vazbě svěřit, svědek uvedl, že bližší okolnosti si již nevybavuje s ohledem na to, že už je to dlouhá doba. Byli tehdy s M.S. asi týden nebo 10 dnů spolu na jedné cele, a to pouze oni dva. Chtěl se tehdy vrátit na původní celu, kde byl s osmi lidmi, neboť se ve větším počtu osob na cele lépe tráví čas. Svědek dále vypověděl, že mu M.R. říkal, že státnímu zástupci volal ještě z vězení, že půjde vypovídat, až bude na svobodě. Nic bližšímu mu k tomu ale neřekl.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

32. Soud provedl další důkazy k prověření některých dílčích skutečností, jež souvisely s obsahem zvukového záznamu, na němž byl zachycen rozhovor reportérky A.J. s M.R., či s obsahem svědecké výpovědi M.R. ve veřejném zasedání či dříve při projednávání věci v hlavním líčení.
33. Svědek **V.D.** ve veřejném zasedání vypověděl, že působí jako farář ve Svitavách od roku 2002. O případu vraždy ve XXXXX mu není nic známo, dozvěděl se o něm až z pořadu, který byl uveřejněn na internetu (na Seznamu). Svědek dále ve výpovědi uvedl, že M.R. a jeho rodinu zná přibližně od roku 2004, jeho děti připravoval na svaté přijímání. Blíže se s M.R. a jeho rodinou seznámil poté, co se M.R. vrátil z vězení, kdy od této doby spolu více komunikovali. Právě poté, co se M.R. vrátil z vězení, se jej v rámci jejich společného rozhovoru, který proběhl mimo zpověď, M.R. zeptal, jestli má jít svědčit ve vážné věci, nebo ne (z toho, jak se na to ptal, svědek nabyl dojmu, že se mu příliš svědčit nechtělo). Svědek mu na to tehdy odpověděl, že pokud si je jistý pravdou, tak svědčit jít má. M.R. se tehdy nezmínil, že by se mělo jednat o případ vraždy. Následně se o tom již spolu nebavili, a to až do nedávné doby, kdy se svědek na základě medializace případu vraždy ve XXXXX na internetu M.R. zeptal, o co se jedná, na což mu M.R. potvrdil, že se jedná o tu situaci, kdy jej žádal o radu ohledně svědectví. Bavili se v té souvislosti i o tom, čeho se ta svědecká výpověď týkala, kdy mu M.R. řekl, že se mu jeden spoluvězeň přiznal, blíže to však spolu nerozebírali. Jelikož se potkávají každý týden, svědek se M.R. zmínil o tom, že je předvolán jako svědek k soudu, za což se mu M.R. omlouval s tím, že jej do toho nechtěl zatáhnout. O tom, co bude svědek V.D. před soudem vypovídat, se spolu vůbec nebavili. K dotazu obhájce svědek uvedl, že pokud by se skutečnosti dozvěděl v rámci zpovědi, nemohl by o nich mluvit z důvodu zpovědního tajemství. K následným dotazům soudu však svědek opakovaně vypověděl, že skutečnosti, o nichž před soudem vypovídal, se dozvěděl od M.R. v rámci jejich rozhovoru, který se uskutečnil mimo zpověď, a tedy pravdivost jeho svědecké výpovědi o tom, že jej M.R. žádal o radu, zda má jít svědčit ve vážné věci, nebyla zpovědním tajemstvím nijak poznamenána.
34. Svědek **J.S.** ve veřejném zasedání vypověděl, že již od roku 1997 dochází jako kněz do Vazební věznice v Brně, nejprve tam působil jako dobrovolník, posledních přibližně 5 nebo 6 let zastává ve vazební věznici funkci kaplana. Bohoslužby ve vazební věznici prováděl i v letech 2011 až 2013, a to zpravidla sám, občas měl k dispozici nějakého spolupracovníka. Bohoslužby byly prováděny v kapli (spojené ze dvou cel) o velikosti přibližně 8 x 4 m. Bohoslužeb se účastnilo zpravidla pod 10 osob, nejvíce 15 osob. Nepamatuje si, že by před ním někdo zmiňoval stíhání za vraždu. Plačících osob během bohoslužby bylo více, nepamatuje si k tomu nic konkrétního. Neví o tom, že by se během bohoslužby někdo přiznal k vraždě a že by plakal kvůli hrozícímu trestu. Během bohoslužby k rozmluvě s účastníky nedocházelo, k těmto rozmluvám mohlo docházet jedině před bohoslužbou nebo po ní. Pokud by někdo spontánní promluvou rušil bohoslužbu, zastavil by to. K osobě M.S. svědek uvedl, že podle vzhledu se mu zdá, že jej už někdy viděl, ale není si tím jistý, neboť v rámci bohoslužeb viděl mnoho lidí, kteří se navíc rychle střídají. Osobu M.R. (dle předloženého snímku z reportáže ze dne 1. 2. 2024) si svědek nevybavil.
35. Soud dále provedl důkaz **videozáznamem reportáže** s názvem „Případ vraždy seniora“, který byl odvysílán v pořadu Události v regionech – Brno na programu ČT1 dne 1. 2. 2024, z něhož plyne, že po skončení výslechu ve veřejném zasedání dne 1. 2. 2024, v rámci rozhovoru s novináři v prostorách budovy soudu (mimo jednací síň), se svědek M.R. vyjádřil, že: „On (myšlen M.S.) se nepřiznal mně, on to tam říkal všem. On to říkal všem, měl nějaký takový slabý chvilky“.
36. Jako **listinné důkazy** k osobám svědků M.R. a L.M. (dříve R.) soud provedl mimo jiné *opisy rejstříky trestů*, z nichž plyne, že M.R. má v rejstříku trestů osm záznamů o předchozích odsouzeních, a to téměř výhradně pro trestnou činnost podvodné povahy. L.R. má v rejstříku trestů čtyři záznamy o předchozích odsouzeních. Poslední záznam se týká odsouzení pravomocným *trestním příkazem* Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 11. 2021, č. j. 3 T 180/2021-446, a to za trestný čin podvodu, jehož se – ve stručnosti řečeno – L.R. dopustil tím, že v období od prosince 2020 do ledna 2021 od poškozených podvodně vylákal finanční prostředky v celkové výši 378 000 Kč a tyto v dohodnuté době, ani později nevrátil. Z protokolů o hlavním líčení ze dne 19. 9. 2023 a ze dne 23. 1. 2024 v trestní věci M.R. vedené u Okresního soudu ve Svitavách pod sp. zn. 3 T 32/2023 vyplývá, že M.R. byl rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 23. 1. 2024, sp. zn. 3 T 32/2023, který dosud (ke dni vydání tohoto rozhodnutí) nenabyl právní moci, odsouzen za trestný čin podvodu, jehož se – ve stručnosti řečeno – měl M.R. dopustit tím, že v říjnu 2021 pod smyšlenou záminkou investování peněz v zahraničí vylákal od poškozeného finanční prostředky ve výši 1 300 000 Kč. V hlavním líčení konaném dne 19. 9. 2023 v dané trestní věci M.R. ve výpovědi podané v procesní pozici obžalovaného mimo jiné uvedl, že byl na soudě ve Zlíně v souvislosti s tím, že se mu ve vazbě přiznal jeden vrah na bohoslužbě. To řekl před knězem, více lidmi. Když byl na svobodě, viděl v televizi, že je krajský soud zprostil obžaloby. Poté, co to probral s rodinou, šel na faru ve XXXXX, volal biskupovi, jestli se má zmínit a zavolat státnímu zástupci F.(v protokolu nesprávně uváděn F.) do Zlína a říct, co ví, jen to, co mu (ten vrah) řekl. Jelikož dostal svolení, zavolał dr. F., ten přijel do Svitav na polici, kde pak M.R. vypovídal. Když byl u soudu, tak mu soudce za to poděkoval a řekl, že ty předchozí jeho majetkové malé trestné činy nemají proti loupežné vraždě váhu a že mu krajský soudce veškeré prohřešky z minula maže. Neví tedy, proč je mu kladena za vinu jeho minulost, když to měl smazané. Za tu výpověď nedostal nic, jenom mu to krajský soud smazal a poděkoval. K prověření takto vypovězené okolnosti, týkající se údajného „smazání“ dřívější trestné činnosti soudcem krajského soudu, byla během výslechu svědka M.R. ve veřejném zasedání přečtena příslušná část *zvukového záznamu pořizovaného o průběhu hlavního líčení konaného v předmětné trestní věci dne 6. 1. 2024*, z níž plyne, že předseda senátu JUDr. Radomír Koudela po skončení výslechu ke svědkovi M.R. uvádí, že „člověk může mít různý životní osud, ale věci důležité jsou věci důležité...a je vždycky dobré, když člověk dokáže rozlišit věci důležité od méně důležitých“.

37. K prověření výpovědi svědka L.M. ve veřejném zasedání stran jím tvrzeného motivu neuvádět při rozhovoru s novinářkami pravdu, soud dále obstaral a k důkazu provedl nejprve zprávy společností Seznam.cz, a.s. a Seznam Zprávy, a.s., z nichž vyplývá, že zpravodajství Seznam Zprávy vzniklo jako jedna ze služeb společnosti Seznam.cz, a.s. s ostrým startem k říjnu 2016. Ve vztahu k trestnímu řízení nebo trestné činnosti M.R., L.M. (dříve R.) a dalších, za kterou byli pravomocně odsouzeni rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2012, č. j. 11 T 3/2012-2810, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 6. 2013, č. j. 6 To 23/2013-3049, nebyly na uvedeném zpravodajském portále žádné články publikovány. Jelikož svědek L.M., jak vyplývá z jeho výpovědi ve veřejném zasedání dne 11. 3. 2024, nehovořil výslovně o tom, že by článek, na který se odkazoval, měl být uveřejněn na zpravodajském portále Seznam Zprávy, nýbrž hovořil obecně o tom, že článek byl uveřejněn na „Seznamu“, soud dále obstaral a k důkazu provedl listiny (konkrétně *výtisk z internetového portálu Seznam.cz, výtisk jmenovaného článku, výtisk k beslu Novinky.cz z databáze Wikipedie*), z nichž vyplývá, že na portálu provozovaném společností Seznam.cz, a.s. na webových stránkách www.seznam.cz je umístěn (vedle odkazu na zpravodajský server Seznam Zprávy) také odkaz na zpravodajský server Novinky (na webových stránkách www.novinky.cz), který je provozován jako on-line magazín deníku Právo a společnosti Seznam.cz, kdy na tomto je dosud umístěn článek nazvaný: „Nabízeli výnosný obchod s nemovitostmi, důvěřivce obrali o milióny“, publikovaný dne 12. 7. 2012, který je věnován trestní věci M.R. a L.M. (dříve R.) a dalších spolustíhaných osob a v němž je – v souladu s tím, co svědek uváděl v jeho výpovědi – zmiňována způsobená škoda ve výši 35 milionů Kč.

38. K prověření dalších okolností týkajících se věznění M.R. a L.M., zejména pak s ohledem na jejich možnosti osobní či vzdálené komunikace mezi sebou či s dalšími osobami, byla soudem vyžádána a k důkazu provedena řada zpráv.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

39. Ze zpráv Vězeňské služby České republiky, Věznice Stráž pod Ralskem ze dne 13. 3. 2024 a ze dne 18. 3. 2024 se podává, že L.M. (dříve R.) vykonával trest odnětí svobody ve Věznici Stráž pod Ralskem v období od 2. 7. 2013 do 17. 10. 2014. Po dobu umístění ve Věznici Stráž pod Ralskem nebyl L.M. JUDr. V.V. navštíven, ani s ním nevedl telefonní či písemnou komunikaci. Stejně tak nebyl L.M. ve věznici navštíven ani M.R., rovněž s tímto nebyl v písemném či telefonickém kontaktu.
40. Ze zpráv Vězeňské služby České republiky, Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno ze dne 21. 3. 2024 a ze dne 15. 4. 2024 bylo zjištěno, že M.R. byl ve vazební věznici umístěn v období od 16. 6. 2011 do 18. 6. 2013, kdy byl přemístěn do Vazební věznice Olomouc. JUDr. V.V. naposledy navštívil M.R. ve vazbě dne 29. 3. 2012, poslední písemná komunikace mezi M.R. a JUDr. V.V. byla uskutečněna dne 3. 4. 2012. L.M. (dříve R.) byl ve vazební věznici umístěn v období od 16. 6. 2011 do 18. 6. 2013, kdy byl přemístěn do Vazební věznice Olomouc. JUDr. V.V. naposledy navštívil L.M. ve vazbě dne 22. 5. 2012. M.S. a L.M. (dříve R.) byli ve vazební věznici umístěni společně na cele pouze v jednom případě, a to v období od 9. 11. 2012 do 20. 11. 2012, konkrétně na cele č. 53 na oddělení A2, přičemž uvedená cela měla v dotčené době kapacitu pro dva obviněné (v současné době vyhovuje podmínkám pro umístění pouze jednoho obviněného). V období od 9. 11. 2012 do 20. 11. 2012 tedy byli na cele umístěni pouze M.S. a L.M., žádná další vězněná osoba s nimi celu nesdílela.
41. Ze zpráv Vězeňské služby České republiky, Věznice Pardubice ze dne 10. 4. 2024 a ze dne 12. 4. 2024 se podává, že M.R. vykonával trest odnětí svobody ve Věznici Pardubice v období od 25. 6. 2013 do 22. 11. 2013, během výkonu trestu jej navštěvovala pouze rodina a advokát JUDr. Petr Šáda. Advokátem JUDr. V.V. tedy nebyl M.R. navštíven a s tímto ani nevedl žádnou písemnou či telefonní komunikaci. M.R. v rámci výkonu trestu uskutečnil telefonní hovory toliko s manželkou S. R., se svými rodiči a s M.Č. (z výkonu trestu odnětí svobody jím tedy nebylo voláno na státní zastupitelství či jiný úřad).
42. V souvislosti s hodnocením skutečností, na nichž byly ve vztahu k osobám svědků M.R. a L.M. (dříve R.) stavěny návrhy odsouzených na povolení obnovy řízení, tj. mimo jiné k posouzení toho, zda se tito svědkové, kteří dle návrhu odsouzených před soudem vypovídali nepravdu v neprospěch odsouzených, mohli skutečností jimi vypovězené v hlavním líčení konaném ve dnech 6. 1. 2014 a 15. 1. 2014 dozvědět jinak, než právě od M.S., soud pro účely posouzení toho, jaké informace vztahující se k předmětné trestní věci (zejména z hlediska uveřejnění těchto informací v hromadných sdělovacích prostředcích) byly v době podání svědeckých výpovědí M.R. a L.M. veřejnosti známy, provedl důkaz přehráním **videozáznamu reportáže** s názvem „Soud osvobodil dva mladíky podezřelé z brutální vraždy“, který byl odvysílán v pořadu Události v regionech – Brno na programu ČT1 dne 22. 8. 2013, v níž zaznívá informace, že u cedule na kraji vesnice Slopné byly nalezeny kukla a rukavice a o 4 km dál byl nalezen mobil oběti.
43. Soud dále ve veřejném zasedání provedl řadu důkazů, jež se vztahovaly k případnému (odsouzenými tvrzenému) motivu svědků M.R. a L.M. uvádět v hlavním líčení nepravdu v neprospěch odsouzených M.S. a D.Š., když podle obhajoby odsouzených měl tento motiv spočívat ve zločinném ovlivnění (zkrácení) doby výkonu trestu odnětí svobody, který byl svědkům M.R. a L.M. uložen v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 11 T 3/2012, a to ze strany orgánů činných v trestním řízení na základě předchozí dohody svědků se státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně JUDr. L. F., Ph.D. V návaznosti na to se soud důsledně zabýval tím, zda z provedeného dokazování vyplynuly takové poznatky, jež by o nezákonném zásahu do trestního řízení ve prospěch svědků M.R. a L.M. svědčily.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

44. Předně ze samotného *spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 11 T 3/2012* vyplývá, že v dané trestní věci byla dne 14. 6. 2012 na M.R., L.M. (tehdy R.), K.Š., U.D. a J.T. podána ke Krajskému soudu v Brně obžaloba. Již v době podání obžaloby a následně po celou dobu řízení před soudem až do pravomocného skončení věci vykonával obhajobu M.R. advokát JUDr. Roman Hais a obhajobu L.R. advokát Mgr. Vlastimil Šipl. Advokát JUDr. V.V. se v dané době účastnil trestního řízení jako obhájce K.Š.. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2012, č. j. 11 T 3/2012-2810, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 6. 2013, č. j. 6 To 23/2013-3049, byli M.R., L.M. (dříve R.) a další obžalovaní uznáni vinnými ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku s tím, že tímto trestným činem (spočívajícím – stručně řečeno v tom, že v období let 2006 a 2007 podvodně vylákávali od fyzických osob peníze za účelem jejich údajného vysokého zhodnocení investicemi do nemovitostí na území bývalé Jugoslávie) byla způsobena škoda na cizím majetku ve výši 5 916 000 Kč. Za spáchanou trestnou činnost byl M.R. uložen trest odnětí svobody v trvání šesti a půl let a L.M. trest odnětí svobody v trvání pěti let. Ve vztahu k části obvinění byli M.R., L.M. (dříve R.) a další obžalovaní obžaloby zproštěni. Proti uvedeným rozhodnutím soudů podal dne 27. 9. 2013 dovolání mimo jiné K.Š. a L.R., oba prostřednictvím obhájce JUDr. V.V., kterého k tomu měli zmocnit na základě plných mocí datovaných dne 26. 9. 2013.
45. Součástí výše uvedeného spisu je také *usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 21. 2. 2014, č. j. 2 PP 10/2014-69*, kterým byla zamítnuta žádost L.M. (tehdy R.) o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody s odůvodněním, že kromě výkonu zákonem vyžadované části trestu odnětí svobody nesplnil další zákonné podmínky. Jak dále vyplývá z připojeného *spisu Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 2 PP 209/2014*, L.M. podal další žádost o podmíněné propuštění dne 26. 8. 2014. Kromě dalších skutečností, jimiž odůvodnil svou žádost, v této zmínil, že v lednu 2014 byl vyzván Krajským soudem ve Zlíně, aby svědčil ve věci loupežné vraždy vedené proti M.S., se kterým strávil 10 dnů na společné cele na vazbě v Brně. K tomu dodal, že i když je sám vězeň a mohl se kvůli tomu dostat do problémů, vypověděl před soudem vše, co mu M.S. pověděl. Ve věci bylo dne 17. 10. 2014 konáno veřejné zasedání. Podle protokolu o konaném veřejném zasedání nebyla okolnost svědectví L.M. v předmětné věci odsouzených M.S. a D.Š. nijak zmiňována. V rámci konečného návrhu se pak přítomný státní zástupce vyjádřil tak, že byt' nelze možnost podmíněného propuštění L.M. (tehdy R.) vyloučit, považuje takové rozhodnutí za předčasné a navrhl žádost L.M. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zamítnout. Soud následně vynesl rozhodnutí, kterým L.M. podmíněně propustil z výkonu trestu odnětí svobody při stanovení zkušební doby v trvání pěti a půl let. Usnesení nabylo právní moci v den jeho vyhlášení.
46. V souvislosti s rozhodnutími, jež se dotýkala výkonu trestu odnětí svobody M.R., lze úvodem poukázat na to, že z podstatného obsahu *spisů Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 9 Nt 351/2013, sp. zn. 1 Nt 325/2016 (spisový materiál je součástí spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 11 T 3/2012) a sp. zn. 9 Nt 348/2018* a dále *spisu Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 0 PP 44/2014* se podává, že M.R. dne 12. 7. 2013 prostřednictvím svého obhájce JUDr. Petra Šády požádal o přerušování trestu odnětí svobody, což odůvodnil nutností odstranění bandáže žaludku, která mu působí XXXXX. K tomu předložil lékařské zprávy Chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno ze dne 28. 6. 2013, 8. 7. 2013 a 19. 9. 2013, podle nichž bylo třeba provést XXXXX s tím, že operační šetření je jedinou možností k vyřešení zdravotního stavu pacienta. Žádost M.R. spolu s lékařskými zprávami byla soudem zaslána na Generální ředitelství Vězeňské služby ČR se žádostí o vyjádření, zda může M.R. podstoupit potřebný lékařský zákrok v rámci výkonu trestu odnětí svobody. Ze zpráv Vězeňské služby ČR, Věznice Pardubice ze dne 4. 11. 2013, jejíž přílohou bylo stanovisko Oblastní lékařské komise č. 3, plyne, že u M.R. bylo již v době výkonu vazby v rámci vyšetření ve Vězeňské nemocnici Brno a Chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno zjištěno XXXXX. Jako jediná Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

možnost lékařského řešení této situace bylo shodně doporučeno XXXXX chirurgickým výkonem, který přesahuje možnosti zdravotnických zařízení vězeňské služby, a to i za výpomoci civilních zdravotnických zařízení. Současně se jedná o situaci, která může vězněného bezprostředně ohrožovat na životě. Oblastní lékařská komise tedy dospěla ke konsenzu, že daná zdravotní situace opodstatňuje, aby bylo žádosti o přerušení výkonu trestu odnětí svobody vyhověno na dobu 6 měsíců. Krajský soud v Hradci Králové následně usnesením ze dne 15. 11. 2013, č. j. 9 Nt 351/2013-55, rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Vackem tak, že se M.R. výkon trestu odnětí svobody přerušuje na dobu 6 měsíců. Jak vyplývá z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, podkladem pro jeho vydání byly právě lékařské zprávy a stanovisko oblastní lékařské komise, přičemž žádné jiné skutečnosti (než zdravotní povahy) nebyly při vydání rozhodnutí zvažovány. Následně dne 22. 11. 2013, bezprostředně poté, co výše uvedené rozhodnutí nabylo právní moci, byl M.R. podle příkazu soudu propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody.

47. Dne 25. 2. 2014, v době trvajících přerušování výkonu trestu odnětí svobody, podal M.R. prostřednictvím svého obhájce JUDr. Petra Šády k Okresnímu soudu v Pardubicích žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V žádosti M.R. nebyla okolnost podání svědecké výpovědi v trestní věci odsouzených M.S. a D.Š. nijak zmíněna. V řízení o této žádosti, které bylo u Okresního soudu v Pardubicích vedeno pod sp. zn. 0 PP 44/2014, bylo dne 1. 4. 2014 konáno veřejné zasedání, při němž M.R. poté, co byl v úvodu veřejného zasedání předsedkyní senátu Mgr. Barborou Kocourkovou upozorněn na to, že nespĺňuje ani základní formální podmínku spočívající ve výkonu alespoň poloviny uloženého trestu, vzal svou žádost o podmíněné propuštění zpět.
48. Následně dne 17. 4. 2014 M.R. opět prostřednictvím svého obhájce JUDr. Petra Šády podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové žádost o další přerušování výkonu trestu odnětí svobody, což odůvodnil tím, že jeho zdravotní stav je i po operačním zákroku, kterému se podrobil dne 30. 1. 2014, vážný a musí se podrobit přísnému léčebnému režimu a speciálním vyšetřením, což nebude možno skončit do doby původně stanoveného přerušování trestu. K žádosti přiložil lékařské zprávy Chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno ze dne 4. 4. 2014 a 14. 4. 2014 a MUDr. J.B., interní ambulance XXXXX, ze dne 15. 4. 2014, z nichž se podává, že v lednu 2014 byla provedena XXXXX. K těmto lékařským zprávám se k žádosti soudu vyjádřil lékař zdravotnického střediska Vězeňské služby ČR, Věznice Pardubice tak, že po prostudování lékařských zpráv doporučuje zachování kontinuity diagnosticko-léčebného procesu na specializovaném civilním pracovišti a v souvislosti s tím další přerušování trestu odnětí svobody na dobu 12 měsíců, neboť by výkon trestu mohl vážně ohrozit zdraví i život M.R.. Krajský soud v Hradci Králové následně usnesením ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Nt 351/2013-87, rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Vackem tak, že se M.R. výkon trestu odnětí svobody přerušuje na dobu 12 měsíců. Jak vyplývá z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, podkladem pro jeho vydání byly právě lékařské zprávy a stanovisko lékaře zdravotnického střediska Vězeňské služby ČR, přičemž žádné jiné skutečnosti (než zdravotní povahy) nebyly při vydání rozhodnutí zvažovány.
49. Následně dne 24. 4. 2015 M.R. prostřednictvím svého obhájce JUDr. Petra Šády podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové žádost o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, případně o přerušování výkonu trestu odnětí svobody (žádost o upuštění od výkonu zbytku trestu vzal následně zpět), což odůvodnil tím, že v průběhu dosavadní doby přerušování trestu nedošlo ke zlepšení jeho zdravotního stavu, přičemž bude třeba, aby se podrobil dalším závažným lékařským zákrokům. K tomu přiložil lékařské zprávy Chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno ze dne 13. 10. 2014 a 8. 4. 2015 a MUDr. J.B., interní ambulance XXXXX, ze dne 6. 10. 2014, 12. 11. 2014 a 7. 5. 2015, z nichž se podává, že v mezidobí došlo ke zhoršení zdravotního stavu, kdy došlo ke vzniku XXXXX, ukončení léčby by mohlo vést k závažným komplikacím ohrožujícím život (z důvodu XXXXX). Krajský soud v Hradci Králové následně usnesením ze dne 19. 5. 2015, Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

č. j. 9 Nt 351/2013-106, rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Vackem tak, že se M.R. výkon trestu odnětí svobody přerušuje na dobu 12 měsíců. Jak vyplývá z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, podkladem pro jeho vydání byly právě lékařské zprávy, přičemž žádné jiné skutečnosti (než zdravotní povahy) nebyly při vydání rozhodnutí zvažovány.

50. Následně dne 29. 3. 2016 M.R. prostřednictvím svého obhájce JUDr. Petra Šády podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové žádost o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, což odůvodnil tím, že v průběhu dosavadní doby přerušení trestu nedošlo ke zlepšení jeho zdravotního stavu, pročež byl vyžádán znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví interna, specializace interna a gastroenterologie, z něhož vyplývá, že poškození zdraví M.R. je ve formě nevyлéčitelné, životu nebezpečné nemoci. K tomu přiložil lékařskou zprávu Chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno ze dne 6. 2. 2016, z níž vyplývá, že došlo ke zhoršení stavu v návaznosti na endoskopický nález XXXXX, přičemž pokud nebude konzervativní léčba účinná, bude indikována operace, kterou by bylo nutno provést na pracovišti specializovaném na komplikované výkony na trávicím traktu (jedná se o náročný výkon s rizikem komplikací). Současně M.R. k žádosti přiložil znalecký posudek MUDr. Jiřího Kluga, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví interna, specializace interna, gastroenterologie ze dne 27. 11. 2015, doplněný o doplňující vyjádření znalce ze dne 20. 2. 2016 (reagující na lékařskou zprávu Fakultní nemocnice Brno ze dne 6. 2. 2016), z něhož se podává, že dle nových objektivních nálezů u M.R. přetrvává prognosticky závažný, život ohrožující zdravotní stav. Při konzervativní terapii a dosavadních XXXXX. Pokud bude nález XXXXX s dalšími komplikacemi přetrvávat při probíhající maximální konzervativní léčbě, bude již indikována operace, která bude představovat u M.R. medicínsky nesmírně náročný, rizikový výkon a bude vyžadovat jeho dlouhodobou rekonvalescenci. Krajský soud v Hradci Králové si vyžádal stanovisko Oblastní lékařské komise č. 3 k lékařským zprávám a znaleckému posudku, kdy tato dne 25. 4. 2016 dospěla k závěru, že Vězeňská služba je schopna M.R. ve spolupráci s mimovězeňskými zdravotnickými zařízeními potřebnou lékařskou péči poskytnout či zajistit, kdy k eventuálnímu negativnímu vývoji může dojít ve výkonu trestu i civilním životě. Součástí spisu je i podání JUDr. Petra Šády, jímž za M.R. navrhuje, aby soud vyžádal u Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně zprávu o součinnosti s orgány činnými v trestním řízení v souvislosti s odhalením závažné trestné činnosti ve Zlínském kraji (z obsahu spisu vyplývá, že ze strany soudu nebylo na toto podání JUDr. Šády nikterak reagováno). Krajský soud v Hradci Králové následně usnesením ze dne 17. 5. 2016, č. j. 1 Nt 325/2016-23, rozhodl předsedou senátu JUDr. Zdeňkem Šulcem tak, že se žádost M.R. o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody zamítá. Toto rozhodnutí bylo ze strany M.R. napadeno stížností, o níž rozhodl Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 1. 6. 2016, č. j. 4 To 42/2016-41, tak, že stížnosti vyhověl, napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a tomuto uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl (mimo jiné z důvodu, že se soud prvního stupně pouze odkázal na stanovisko oblastní lékařské komise, které se však nijak nevypořádalo s argumenty lékařů, kteří se vyjadřovali ke zdravotnímu stavu M.R. v lékařských zprávách a znaleckém posudku). M.R. prostřednictvím nového obhájce JUDr. Davida Hladíka následně dne 1. 9. 2016 vzal žádost o upuštění od výkonu zbytku trestu zpět.
51. V mezidobí (v průběhu řízení o upuštění od výkonu zbytku trestu) dne 27. 5. 2016 podal M.R. prostřednictvím svého obhájce JUDr. Davida Hladíka ke Krajskému soudu v Hradci Králové žádost o přerušování výkonu trestu odnětí svobody, což odůvodnil mimo jiné tím, že aktuálně byl objednan na chirurgickou kliniku k operativnímu řešení dne 25. 5. 2016, kdy by měl být proveden XXXXX s tím, že tuto operaci bylo možné provést pouze na specializovaném pracovišti, nicméně operace musela být ze zdravotních důvodů odložena. K doložení jeho nepříznivého zdravotního stavu (nad rámec lékařských podkladů dříve předložených) přiložil lékařskou zprávu Nemocnice Pardubického kraje, a.s. ze dne 10. 5. 2016, lékařskou zprávu MUDr. J.B., interní ambulance XXXXX, ze dne 9. 5. 2016 a lékařskou zprávu Chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno ze dne 6. 5. 2016, z nichž vyplynulo, že ze zdravotního hlediska není výkon trestu odnětí svobody Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

možný, protože by M.R. ohrožoval po zdravotní stránce natolik, že by mohlo dojít k ohrožení života (pacient by byl bezprostředně ohrožen na životě v případě XXXXX). Dle závěrů lékařských zpráv tedy bylo shledáno nutným, aby bylo možné řešit případné komplikace urgentně na specializovaném pracovišti, což by v případě výkonu trestu odnětí svobody možné nebylo. Krajský soud v Hradci Králové následně usnesením ze dne 19. 8. 2016, č. j. 9 Nt 351/2013-169, rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Vackem tak, že se M.R. výkon trestu odnětí svobody přerušuje na dobu 12 měsíců. Jak vyplývá z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, podkladem pro jeho vydání byly právě lékařské zprávy a znalecký posudek, přičemž žádné jiné skutečnosti (než zdravotní povahy) nebyly při vydání rozhodnutí zvažovány.

52. Následně dne 16. 7. 2017 M.R. prostřednictvím svého obhájce JUDr. Davida Hladíka podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové žádost o přerušení výkonu trestu odnětí svobody, což odůvodnil přetrvávajícím nepříznivým zdravotním stavem. K tomu přiložil lékařskou zprávu Chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno ze dne 11. 5. 2017, z níž vyplývá, že při endoskopických vyšetřeních byl opakovaně zjištěn nález XXXXX. Při posledním vyšetření na endoskopickém centru Fakultní nemocnice Brno byl učiněn nález, který (XXXXX) značí rizikovost operačního výkonu. S ohledem na endoskopické nálezy tedy nadále zvolen konzervativní postup. Vznik XXXXX je způsoben XXXXX. U posuzovaného byla dlouhodobě přítomna XXXXX. XXXXX byla provedena až po delším časovém odstupu od zjištění XXXXX, protože dřívější termín nebylo možné realizovat v podmínkách vazby. Na základě aktuálního vyšetření přetrvává nález XXXXX, což jsou rizikové faktory pro možný vznik XXXXX při eventuálně plánovaném chirurgickém výkonu, což by znamenalo ohrožení na životě v časném pooperačním průběhu. Naopak při komplexní interní a gastroenterologické léčbě je zdravotní stav M.R. relativně stabilizován. Dále k žádosti přiložil aktualizovaný znalecký posudek znalce MUDr. Jiřího Kluga ze dne 15. 6. 2017, v němž se znalec vyslovil, že zdravotní stav M.R. je spojen s celou řadou možných komplikací (XXXXX). Přerušeni zavedené komplexní léčby by dle znalce jistě vedlo ke zhoršení zdravotního stavu, poškození zdraví a eventuálně i ohrožení života. Krajský soud v Hradci Králové následně usnesením ze dne 27. 6. 2017, č. j. 9 Nt 351/2013-197, rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Vackem tak, že se M.R. výkon trestu odnětí svobody přerušuje na dobu 12 měsíců. Jak vyplývá z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, podkladem pro jeho vydání byla právě lékařská zpráva a znalecký posudek, přičemž žádné jiné skutečnosti (než zdravotní povahy) nebyly při vydání rozhodnutí zvažovány.
53. Následně dne 17. 5. 2018 M.R. tentokrát již opět prostřednictvím obhájce JUDr. Petra Šády podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové žádost o přerušeni výkonu trestu odnětí svobody, což opět odůvodnil přetrvávajícím nepříznivým zdravotním stavem. K tomu přiložil aktualizovaný znalecký posudek znalce MUDr. Jiřího Kluga ze dne 17. 1. 2018, v němž znalec mimo další uvedl, že se M.R. dne 12. 1. 2018 podrobil jednomu z řady plánovaných operačních zákroků a v době vypracování znaleckého posudku se nachází v pooperační péči. Jeho zdravotní stav lze označit za zlepšený a stabilizovaný ve smyslu pominutí hrozby bezprostředního ohrožení života a rizika poškození celkového zdravotního stavu. Trvalejší výsledek všech dosavadních léčebných opatření je však zatím nejistý, stále je možné, i když v menší míře, že komplikace XXXXX povedou k náhlé i závažné změně zdravotního stavu, kdy hrozí komplikace XXXXX. Přerušeni této komplexní a individualizované péče během výkonu trestu by takřka jistě vedlo ke zhoršení zdravotního stavu, k dalšímu poškození zdraví, eventuálně i k ohrožení života. Krajský soud v Hradci Králové následně usnesením ze dne 4. 7. 2018, č. j. 9 Nt 351/2013-222, rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Vackem tak, že se M.R. výkon trestu odnětí svobody přerušuje na dobu 12 měsíců. Jak vyplývá z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, podkladem pro jeho vydání byl právě znalecký posudek, přičemž žádné jiné skutečnosti (než zdravotní povahy) nebyly při vydání rozhodnutí zvažovány.

54. Následně dne 7. 12. 2018 M.R. prostřednictvím svého obhájce JUDr. Petra Šády podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové žádost o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, což odůvodnil přetrvávajícím nepříznivým zdravotním stavem, který vyžaduje doživotní léčbu. K tomu přiložil lékařskou zprávu Chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno ze dne 1. 11. 2018 a aktualizovaný znalecký posudek znalce MUDr. Jiřího Kluga ze dne 21. 11. 2018, v němž znalec mimo další uvedl, že u M.R. je prokázána XXXX a řadou dalších možných komplikací ohrožuje M.R. přímo na životě. I v rámci poslední zprávy z klinického vyšetření ze dne 1. 11. 2018 je poukazováno na XXXXX, což by znamenalo přímé ohrožení na životě v časném pooperačním průběhu. Přerušeni léčby by vedlo rychle opět ke zhoršování zdravotního stavu s rizikem řady komplikací. Proto je nutné v započaté XXXXX pokračovat, a to včetně kontrol na specializovaném pracovišti. Přerušeni této komplexní a individualizované péče během výkonu trestu by takřka jistě vedlo ke zhoršení zdravotního stavu, k dalšímu poškození zdraví, eventuelně i k ohrožení života. Trvalejší výsledek XXXXX je zatím nejistý, přitom je dáno riziko operačního výkonu včetně přímého ohrožení života v časném pooperačním průběhu. Krajský soud v Hradci Králové následně usnesením ze dne 8. 1. 2019, č. j. 9 Nt 348/2018-20, rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Vackem tak, že se upouští od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, který byl M.R. uložen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2012, sp. zn. 11 T 3/2012, neboť pro to shledal zákonné podmínky. Jak vyplývá z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, žádné jiné skutečnosti (než zdravotní povahy) nebyly při vydání rozhodnutí zvažovány.
55. Jelikož byl v průběhu veřejného zasedání (z usnesení státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Karviné ze dne 8. 3. 2024, č. j. 1 ZN 5073/2023-114) získán poznatek o tom, že státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně L.F., dozorující trestní věc odsouzených M.S. a D.Š., vedl komunikaci s JUDr. Petrem Šádou, obhájcem M.R., a v souvislosti s M.R. rovněž komunikaci s krajským státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, což mělo vyplývat z obsahu *dozorového spisu Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně sp. zn. 6 KZV 34/2012*, soud z uvedeného dozorového spisu pro účely dokazování v tomto trestním řízení obstaral a následně k důkazu ve veřejném zasedání provedl veškeré (v daném dozorovém spisu se nacházející) *listiny, které se týkaly komunikace mezi státním zástupcem JUDr. L. F., Ph.D. a obhájcem JUDr. Petrem Šádou, případně dalších úkonů s touto komunikací jakkoliv souvisejících* (včetně komunikace L. F. s dalšími osobami).
56. První listinou je pokyn státního zástupce L. F. ze dne 17. 12. 2013, adresovaný policejnímu orgánu, jehož obsahem je sdělení, že mu toho dne v dopoledních hodinách ze svého mobilního telefonu volal JUDr. Petr Šáda, advokát M.R. odsouzeného v jiné trestní věci, s tím, že M.R. by chtěl nutně hovořit se státním zástupcem, který má na starosti případ vraždy ve XXXXX, kde je obžalovaným M.S.. Státní zástupce podle obsahu daného sdělení následně volal na telefonní číslo mobilního telefonu M.R., které mu za tím účelem JUDr. Petr Šáda poskytl. Při jejich telefonickém hovoru mu M.R. potvrdil, že chce osobně hovořit s dozorujícím státním zástupcem, k čemuž uvedl, že mu podá určité informace, ale že to spěchá, neboť má jít po svátcích na operaci. Na podkladě toho státní zástupce M.R. sdělil, aby se v dopoledních hodinách dne 18. 12. 2013 dostavil na obvodní oddělení policie ve Svitavách s tím, že přesný čas mu bude telefonicky upřesněn. Na tento záznam navazuje pokyn státního zástupce policejnímu orgánu, aby bezodkladně zajistil na dne 18. 12. 2013 provedení podání vysvětlení s M.R., kdy předmětného procesního úkonu se bude účastnit i dozorující státní zástupce. Pokyn byl téhož dne za policejní orgán převzat kpt. K.P..
57. Následující listinou je dopis JUDr. Petra Šády ze dne 3. 2. 2014, adresovaný státnímu zástupci L.F. a doručený do spisu dne 10. 2. 2014, v němž JUDr. Petr Šáda sděluje, že se na státního zástupce obrací na základě jejich telefonických rozhovorů ve věci odsouzeného M.R.. Sděluje mu, že M.R. podstoupil dne 30. 1. 2014 lékařský zákrok, avšak vyléčen zdaleka není. JUDr. Petr Šáda hodlá požádat v nejbližší době o „propuštění na třetinu“, učinil by tak, i kdyby M.R. nevystoupil před soudem. JUDr. Petr Šáda dále v dopisu uvádí, že svědectví M.R. nebylo přijato ve vězeňských
- Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

kruzích s pochopením (eufemisticky řečeno), o čemž se měl možnost přesvědčit, a to díky publicitě osoby R. ve sdělovacích prostředcích, kdy případný návrat do vězení by pro něj mohl mít neblahé důsledky. S ohledem na to JUDr. Petr Šáda požádal L. F., zda by požádal Krajského státního zástupce v Hradci Králové, který má na starost věznic v Pardubicích, aby projednal s ředitelem věznice posudek a aby poslal za věznicí k soudu kvalitního rétora (dal by mu tip), neboť se M.R. obává vystoupení příslušníků vězeňské služby H. a M. před soudem, kdy se podle JUDr. Petra Šády má jednat o „osoby intelektově omezené (a v případě H. navíc velice ambiciózní)“.

58. Následující listinou, obsaženou v dozorovém spise, je záznam státního zástupce L. F. ze dne 13. 2. 2014 o tom, že se telefonicky spojil s krajským státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové P.H., a to v návaznosti na dopis JUDr. Petra Šády, kdy krajského státního zástupce informoval o obsahu žádosti JUDr. Petra Šády a zároveň si vyžádal jeho stanovisko k věci. K tomu L.F. v záznamu dodal, že po sdělení stanoviska P.H. bude zpracována odpověď JUDr. Petru Šádovi. Sepsaný záznam byl dne 14. 2. 2014 předložen vedoucímu pobočky státního zastupitelství JUDr. Iljovi Khainovi, který jej tímto vzal na vědomí.
 59. Další listinou je dopis státního zástupce L. F. ze dne 14. 2. 2014, adresovaný JUDr. Petru Šádovi, v němž sděluje, že včera projednal obsah žádosti s P.H., krajským státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, kdy výsledkem hovoru bylo ujištění, že pokud bude postupováno v souladu se zákonem a v intencích oprávněných zájmů jeho mandanta, pak nic nebrání v cestě zákonnému rozhodnutí v souladu s jejich požadavky. Dopis byl dne 14. 2. 2014 předložen vedoucímu pobočky státního zastupitelství JUDr. Iljovi Khainovi, který jej tímto vzal na vědomí.
 60. V dopise JUDr. Petra Šády ze dne 10. 3. 2014, adresovaném státnímu zástupci L.F. a doručeném do spisu dne 13. 3. 2014, JUDr. Petr Šáda dává státnímu zástupci (bez dalšího) na vědomí podání žádosti M.R. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kterou k tomuto dopisu přiložil. K tomuto státnímu zástupci dne 13. 3. 2014 učinil záznam, že listinu viděl a bere ji na vědomí.
 61. Následující listinou, obsaženou v dozorovém spise, je dopis JUDr. Petra Šády ze dne 24. 3. 2014, adresovaný státnímu zástupci L.F. a doručený do spisu dne 25. 3. 2014, jímž JUDr. Petr Šáda státnímu zástupci sděluje, že jako přílohu dopisu zasílá předvolání k jednání u Okresního soudu v Pardubicích ve věci žádosti M.R. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V souvislosti s tím státního zástupce požádal, aby vyrozuměl okresní státní zástupkyni v Pardubicích L. S., aby se postupovalo, jak bylo dohodnuto (JUDr. Petr Šáda ji bude informovat taktéž).
 62. V dozorovém spise pak následuje záznam státního zástupce L. F. ze dne 25. 3. 2014 o tom, že se telefonicky spojil se státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Pardubicích, a to v návaznosti na dopis JUDr. Petra Šády, kdy státní zástupkyni informoval o obsahu dopisu JUDr. Petra Šády a zároveň si vyžádal její stanovisko k věci, které zní: „v případě splnění zákonných podmínek bude žádosti M.R. soudem vyhověno“.
 63. Následující listinou, obsaženou v dozorovém spise, je dopis JUDr. Petra Šády ze dne 8. 4. 2014, adresovaný státnímu zástupci L.F. a doručený do spisu dne 10. 4. 2014, jímž JUDr. Petr Šáda státnímu zástupci sděluje, že – jak jej již informoval – podal za M.R. žádost o podmíněné propuštění „na třetinu“, bohužel si však nevšiml, že se jedná o odsouzení za zvlášť závažný zločin, tak žádost vzali zpět. Dále uvedl, že odsouzený M.R. si má odsedět ještě 7 měsíců, aby mohl být propuštěn „na polovinu“. S ohledem na opětovnou medializaci je pro něj životu nebezpečný návrat do výkonu trestu v blízké době. S ohledem na zdravotní stav M.R. bude opětovně žádat o přerušení výkonu trestu odnětí svobody na 12 měsíců. Sice původně uvažoval o navržení přerušení na 6 až 9
- Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

měsíců, nicméně s ohledem na medializaci případu je to málo, kdy bude potřeba doba nejméně 12 měsíců, aby se na věc ve vězeňských kruzích zapomnělo. Jinými slovy, bude třeba, aby státní moc v tomto pomohla. JUDr. Petr Šáda dále v dopise uvádí, že „v dané věci vydává lékařské dobrodzání Obvodní lékařská komise č. 3 Věznice Pardubice, kdy z předchozí praxe ví, že významné slovo má tamní ředitel, byť oficiálně nerozhoduje. Proto by chtěl požádat o pomoc v této věci (KSZ v Hradci Králové může jistě v tomto směru působit). Zdravotní stav M.R. je stále vážný (má se podrobit dalším lékařským zákrokům), takže nejde o nic, co by bylo proti zákonu“.

64. Na výše uvedený dopis JUDr. Petra Šády v dozorovém spise navazoval dopis státního zástupce L. F. ze dne 15. 4. 2014, adresovaný P.H., krajskému státnímu zástupci v Hradci Králové. V něm L.F. uvedl, že navazuje na předešlý telefonický hovor, kdy se jedná o skutečnosti, které vyplynuly z podání JUDr. Petra Šády. K tomu dále sděluje, že se M.R. dobrovolně cestou svého obhájce přihlásil jako svědek k výpovědi, na jejímž základě byli usvědčeni pachatelé brutální vraždy M.S. a D.Š.. Dále L.F. v dopise uvádí, že dne 10. 4. 2014 mu byl doručen dopis JUDr. Petra Šády, z něhož vyplývají informace o obavě M.R. o jeho zdraví a život v případě jeho návratu do výkonu trestu, neboť se „kriminální prostředí pravděpodobně snaží tomuto korunnímu svědkovi řádně znepříjemnit život“. K tomu dodává, že „je nezvratnou skutečností, že právě výpověď korunního svědka M.R. spolu s dalšími důkazy pomohla usvědčit brutální vrahy, kdy v případě, že by tomuto svědkovi mělo být činěno jakékoliv příkoří ve výkonu trestu, pak toto by bylo maximálně kontraproduktivní při dalších možných dokazováních a usvědčování pachatelů zvláště závažných zločinů. S ohledem na dodržení zákonnosti veškerých postupů v trestním řízení se pak na něj obrací s žádostí, aby písemné žádosti M.R., jehož zdravotní stav je značně vážný (což má vyplývat mimo jiné z přiložených lékařských zpráv), byla věnována veškerá pozornost a v souladu se zákonem byly hájeny oprávněné zájmy svědka, byť v jiné trestní věci je tento *de facto* odsouzený. V závěru dopisu L.F. „děkuje za kolegiální pochopení jeho postupu a věří, že v dané věci bude dodržen zákon a spravedlnosti bude učiněno za dost“. K tomuto dopisu L.F. připojil jako přílohy tam uvedené dokumenty vztahující se k obsahu dopisu. Dopis byl dne 15. 4. 2014 předložen vedoucímu pobočky státního zastupitelství JUDr. Iljovi Khainovi, který jej tímto vzal na vědomí.
65. Následným dopisem ze dne 15. 4. 2014 pak státní zástupce L.F. informoval JUDr. Petra Šádu (v návaznosti na jeho dopis ze dne 8. 4. 2014), že žádost včetně příloh a jeho osobního vyjádření předal Krajskému státnímu zastupitelství v Hradci Králové (k tomu státní zástupce přiložil dopis adresovaný P.H. ze dne 15. 4. 2014).
66. V dopise JUDr. Petra Šády ze dne 29. 4. 2015, adresovaném státnímu zástupci L.F. a doručeném do spisu dne 4. 5. 2015, JUDr. Petr Šáda dává státnímu zástupci (bez dalšího) na vědomí podání žádosti M.R. o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, případně o přerušení výkonu trestu odnětí svobody ze dne 20. 4. 2015, kterou k tomuto dopisu přiložil (v dataci žádosti je zjevná písařská chyba, kdy namísto data 20. 4. 2015 bylo nesprávně uvedeno datum 20. 4. 2014).
67. Na uvedené navazuje dopis státního zástupce L. F. ze dne 4. 5. 2015, adresovaný JUDr. Petru Šádovi, v němž státní zástupce uvádí, že reaguje na dopis JUDr. Petra Šády ze dne 29. 5. 2015 (jedná se o zjevnou písařskou chybu, kdy správně mělo být uvedeno datum 29. 4. 2015). Ve vztahu k tomuto dopisu JUDr. Petra Šády dodává, že jako dozorující státní zástupce v trestní věci, kde M.R. vystupoval jako svědek, není kompetentní posuzovat jeho současný zdravotní stav v návaznosti na přerušení výkonu trestu odnětí svobody, přičemž však věří, že kompetentní orgány řádně tento zdravotní stav vyhodnotí.
68. V dozorovém spise byl dále obsažen dopis JUDr. Petra Šády ze dne 9. 12. 2015, adresovaný státnímu zástupci L.F. a doručený do spisu dne 10. 12. 2015, jímž JUDr. Petr Šáda dal státnímu

zástupci (bez dalšího) na vědomí podání žádosti M.R. o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody ze dne 4. 12. 2015 (včetně znaleckého posudku), kterou k tomuto dopisu přiložil.

69. Následující listinou, obsaženou v dozorovém spise, je dopis JUDr. Petra Šády ze dne 16. 12. 2015, adresovaný státnímu zástupci L.F. a doručený do spisu dne 17. 12. 2015, jímž JUDr. Petr Šáda ke státnímu zástupci uvádí, že „v souvislosti s žádostí, kterou podal za M.R., sděluje, že o žádosti nebude rozhodovat soudce Vacek, který rozhodoval o dosavadních žádostech, nýbrž soudce Mráka. Proto si dovoluje požádat, aby o této skutečnosti informoval krajského státního zástupce v Hradci Králové JUDr. Hochmanna“. K tomuto dopisu státní zástupce L.F. dne 21. 12. 2015 připojil záznam: „vyřešeno telefonicky“.
70. V dalším dopise ze dne 13. 1. 2016 (v dataci dopisu je zjevná písařská chyba, kdy namísto data 13. 1. 2016 bylo nesprávně uvedeno datum 13. 1. 2015), adresovanému státnímu zástupci L.F. a doručenému do spisu dne 14. 1. 2016, JUDr. Petr Šáda uvádí, že v souvislosti s žádostí odsouzeného M.R. včerejšího dne nahlížel do spisu u Krajského soudu v Hradci Králové, kdy zjistil, že si soudce vyžádal zprávu Vězeňské služby ČR ke znaleckému posudku. K tomu dodal, že „sice nechápe smysl tohoto kroku, ale možná by nebylo od věci, kdyby krajský státní zástupce v Hradci Králové prověřil ve věznici v Pardubicích jejich kroky v tomto směru“.
71. V dozorovém spise pak následuje dopis státního zástupce L. F. ze dne 15. 1. 2015 (jedná se o zjevnou písařskou chybu, kdy správně mělo být uvedeno datum 15. 1. 2016, a to i s ohledem na vypravení dopisu kanceláří dne 18. 1. 2016), adresovaný advokátu JUDr. Petru Šádovi, v němž státní zástupce uvádí, že reaguje na dopis ze dne 13. 1. 2015 (zjevně myšleno 13. 1. 2016), a dodává, že postup soudce Krajského soudu v Hradci Králové při vyžádání si zprávy u Vězeňské služby ČR k předmětnému znaleckému posudku je zcela běžný, legální a zákonný, neboť je nutno vždy v konkrétní věci doložit vyjádření vězeňské služby, zda je či naopak není vzhledem k závažnosti onemocnění zabezpečit zdraví osoby ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy toto zdraví nesmí být výkonem trestu odnětí svobody poškozováno. Státní zástupce pak vyjádřil přesvědčení, že v dané trestní věci postupuje příslušný soud zcela v souladu se zákonem, kdy soudem vyžádaná zpráva je jedním z podkladů pro jeho následné rozhodnutí.
72. Poslední listinou obsaženou v dozorovém spise, jakkoliv související s řešenými otázkami týkajícími se osoby M.R., je dopis JUDr. Petra Šády ze dne 4. 5. 2016, adresovaný státnímu zástupci JUDr. L. F., v němž JUDr. Petr Šáda uvádí, že činí podnět ke zvážení postupu podle zákona č. 137/2021 Sb. (tj. podle zákona o zvláštní ochraně svědka a dalších osob – pozn. soudu). K tomuto vážnému podnětu JUDr. Petr Šáda neuvedl žádné další informace. Státní zástupce L.F. k dopisu připojil dne 6. 5. 2016 záznam o tom, že telefonicky hovořil s JUDr. Petrem Šádou, aby upřesnil, o co vlastně žádá a co má on jako státní zástupce fakticky zvážít, k čemuž JUDr. Petr Šáda přislíbil návrh písemně doplnit (dle obsahu dozorového spisu však již žádné doplnění podnětu, ani žádná další listina JUDr. Petrem Šádou nebyla státnímu zástupci zaslána). Státní zástupce L.F. podání JUDr. Petra Šády včetně jím sepsaného záznamu předložil dne 6. 5. 2016 vedoucí pobočky státního zastupitelství JUDr. Pavlíně Nesvadbové, která je tímto vzala na vědomí.
73. K prověření okolností vyplývajících z výše uvedených listin, jež se především týkaly vzájemné komunikace mezi státním zástupcem L.F. na jedné straně a státními zástupci L. S. a P.H. na straně druhé, soud ve veřejném zasedání vyslechl tyto osoby jako svědky.
74. Svědek **L.F.** ve veřejném zasedání vypověděl, že v předmětné trestní věci odsouzených M.S. a D.Š. vystupoval jako dozorující státní zástupce. Nyní již jako státní zástupce nepůsobí, neboť je pět let ve starobním důchodu. K okolnostem týkajícím se navázání kontaktu s M.R. a jeho advokátem svědek ve výpovědi uvedl, že v době po zrušení zprošťujícího rozsudku krajského soudu Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

odvolacím soudem mu volal advokát (na jehož jméno si nevzpomenul), jenž mu říkal, že má klienta, který má nějaké informace týkající se vraždy a chtěl by s ním mluvit. Advokátovi řekl, ať mu jeho klient zavolá, že to nebude řešit přes něj. Následně mu volal M.R., který mu řekl, že má závažné poznatky k té vraždě, ale nechce je říkat do telefonu. Svědek ho tedy vyzval, ať mu alespoň řekne, čeho se to týká, na což mu M.R. odpověděl, že ví, kdo je vrah. Na to se ho svědek zeptal, zda je ochotný to říct do záznamu, což M.R. odsouhlasil. Dále se ho zeptal, jestli může přijet do Zlína, na což mu M.R. řekl, že je propuštěný z výkonu trestu kvůli špatnému zdravotnímu stavu a že se z těchto důvodů zdržuje doma. Svědek následně prostřednictvím vedoucího kriminalisty nechal zajistit cestu na policii do Svitav. Když tam (společně s policistou kpt. P.) přijeli, viděl M.R. poprvé v životě (poté jej viděl už jen u soudu, po soudu s ním už nijak nekomunikoval). Na M.R. bylo ve Svitavách vidět, že je roztrášený. Poté, co byl M.R. v souvislosti s podáním vysvětlení poučen o následcích křivého obvinění, se rozpovídal, on jej zastavil a znovu poučil o závažnosti toho, co uváděl, jakož i o tom, že jím uváděné skutečnosti bude muset předložit soudu. Zeptal se ho, co ho k tomu vede. Na to mu M.R. řekl, že je silně věřící a nemohl by žít s tím, že ví, že někdo někoho zabil. Poté, co M.R. podal na policii vysvětlení, navrhl soudu jeho výslech, na což soud přistoupil. Veškeré další důkazy, které s výpovědí svědka M.R. souvisely (včetně výslechu L.R.), si již soud obstarával sám. K navazujícím dotazům pak svědek ve výpovědi uvedl, že si vybavuje, že byl v nějakém kontaktu s advokátem M.R., který s ním řešil to, že je jeho klient propuštěný a čekají, jak soud rozhodne ve vztahu k jeho zdravotnímu stavu, přičemž blíže by tato komunikace měla vyplývat z dozorového spisu. Má dojem, že tehdy advokátu odpovídal, že si je vědom toho, že je M.R. korunní svědek a že o tom bude informovat justiční orgány, v jejichž působnosti tehdy M.R. byl. To svědek bral jako postup souladný se zákonem, kdy podání výpovědi v této věci byla pro M.R. polehčující okolnost. Vybavil si také, že byl v souvislosti s osobou M.R. ve styku s krajským státním zastupitelstvím nebo soudem v Hradci Králové, k tomu se opět odkázal na obsah dozorového spisu. Svědek v rámci jeho výpovědi výslovně popřel, že by M.R. nebo jiné osobě v jeho prospěch učinil jakýkoliv příslib v souvislosti s podáním usvědčující výpovědi v hlavním líčení. Stejně se svědek vyjádřil ve vztahu k osobě L.M. (dříve R.), k němuž navíc uvedl, že jej kromě jediného případu, kdy jej viděl před soudem, vůbec nezná (tohoto svědka si předvolal sám soud a svědek do té doby nevěděl, že taková osoba vůbec existuje). Ke komunikaci s advokátem M.R. svědek dále uvedl, že si na tu komunikaci s odstupem času nevzpomíná, ale určitě po něm nikdo nepožadoval, aby činil něco v rozporu se zákonem. Nikomu nic za svědeckou výpověď nesliboval, nikdo po něm nic takového nechtěl. K osobě L. S., která byla dříve okresní státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Pardubicích, svědek uvedl, že tuto osobu nezná a nevybavuje si, že by s ní někdy komunikoval. S P.H. svědek jednou telefonicky hovořil o této věci, ale už si nepamatuje obsah telefonního hovoru, ani kdy k němu došlo. Svědek dále připustil, že je možné, že s tímto státním zástupcem komunikoval i písemně, ale bližší okolnosti si k tomu nevybavil. Po předestření obsahu příslušných, výše uvedených listin z dozorového spisu, které se týkaly komunikace s JUDr. Petrem Šádou či státními zástupci L. S. a P.H., svědek k požadavkům, které vůči němu, respektive jeho prostřednictvím vůči státním zástupcům L. S. či P.H., vznášel v písemné komunikaci JUDr. Petr Šáda (zejména požadavek, aby P.H. projednal lékařský posudek s ředitelem věznice a aby poslal k jednání soudu za vězeňskou službu kvalitního rétora, požadavek na L. S., aby „bylo postupováno, jak bylo dohodnuto“, požadavek, aby P.H. „působil“ v souvislosti s tím, že významné slovo při posuzování lékařských posudků má ředitel Věznice Pardubice, požadavek, aby byl P.H. informován o tom, že o žádostech M.R. má místo dosavadního soudce Vacka rozhodovat nově soudce Mráka, či požadavek, aby P.H. prověřil postup soudu spočívající ve vyžádání si zprávy Vězeňské služby ČR ke znaleckému posudku) vypověděl, že tyto požadavky vůči státním zástupcům určitě nevznášel. K záznamům o hovorech se jmenovanými státními zástupci, jak mu byly předestřeny z listin obsažených v dozorovém spise, svědek uvedl, že tyto uskutečnil, neboť považoval za vhodné, aby byli o obsahu žádostí státní zástupci informováni. Vždy však postupoval souladně se zákonem a nikdy nepožadoval nic, co by zákon jakkoliv překračovalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

75. Svědkyně **L. S.** ve veřejném zasedání vypověděla, že v roce 2014 působila ve funkci okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Pardubicích (nyní je již svědkyně ve starobním důchodu). Osobu L. F. svědkyně nezná a nevybavuje si, že by s ním někdy komunikovala. Rovněž jí nejsou známy osoby odsouzených M.S. a D.Š. či svědků M.R. a L.M. (dříve R.). K osobě JUDr. Petra Šády svědkyně vypověděla, že tohoto zná v souvislosti s výkonem funkce státní zástupkyně, kdy JUDr. Petr Šáda je advokátem působícím (mimo jiné) v Pardubicích. Po předestření obsahu dopisu JUDr. Petra Šády ze dne 24. 3. 2014 a navazujícího záznamu L. F. o uskutečněném telefonickém hovoru svědkyně uvedla, že si nevybavuje, že by v roce 2014 s JUDr. Petrem Šádou nebo L.F. (či jakýmkoliv jiným státním zástupcem z Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně) někdy komunikovala v souvislosti s žádostí M.R. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, ani si nevybavuje, že by s L.F. vůbec někdy telefonicky hovořila. V praxi státní zástupkyně se jí nestalo, že by ji nějaký státní zástupce obdobným způsobem oslovil v souvislosti s žádostmi odsouzených o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kdy ani není důvod, aby se na ni takto někdo obracel, neboť o žádostech odsouzených rozhoduje soud, navíc ona jako vedoucí státní zástupce tuto agendu ani neměla na starost.
76. Svědek **P.H.** ve veřejném zasedání vypověděl, že v roce 2014 působil ve funkci krajského státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové a na této funkci působí až dosud. K osobě státního zástupce L. F. svědek uvedl, že jej osobně nezná, ale jednou mu telefonicky volal (z opatření nejvyššího státního zástupce o zproštění mlčenlivosti se svědek dozvěděl, že to bylo v roce 2014), kdy mu dr. F. vysvětloval, že existuje svědek R., který vypovídal v jím dozorované trestní věci vraždy, s tím, že tento svědek má přerušovaný výkon trestu odnětí svobody a prostřednictvím svého obhájce žádá další přerušování, a zeptal se jej, jestli mu může advokát svědka (z opatření nejvyššího státního zástupce se dozvěděl, že se jednalo o JUDr. Šádu) zaslat žádost o přerušování trestu na vědomí. Na to L.F. odpověděl, že o žádosti rozhoduje soud a že není problém, aby advokát daného svědka žádost na státní zastupitelství na vědomí poslal. Tím byl hovor skončen. Jediný úkon, který svědek v souvislosti s tímto telefonátem učinil, byl ten, že když žádost od JUDr. Šády přišla, tak zavolal na Krajský soud v Hradci Králové, aby si ověřil, že tato žádost byla doručena také na soud. Když zjistil, že ano, spis ponechal na lhůtě za účelem případného doručení rozhodnutí soudu o podané žádosti. Jiné kroky již v této záležitosti nečinil. Do spisu následně přišel také dopis od L. F., v němž uváděl skutečnosti, které se týkaly osoby svědka R. (po předestření obsahu dopisu ze dne 15. 4. 2014 svědek potvrdil, že se jedná o tento dopis). K osobě JUDr. Petra Šády svědek uvedl, že jej osobně nezná, ale ví o něm, že je to advokát, který působí v obvodu jejich krajského státního zastupitelství. K osobám odsouzených M.S. a D.Š. a svědků M.R. a L.M. (dříve R.) svědek uvedl, že tyto nezná. Po předestření obsahu dotčených listin z dozorového spisu, zejména pak dopisů, v nichž JUDr. Šáda žádal po L.F., aby kontaktoval P.H. v souvislosti s různými požadavky, svědek uvedl, že takové požadavky vůči němu L.F., ani nikdo další, nikdy nevznsl. Svědek v obecné rovině uvedl, že nikdy po něm nebylo žádáno, aby se z pozice státního zástupce za někoho přimlouval v souvislosti s řízením o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody či v souvislosti s řízením o přerušování trestu odnětí svobody či o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody. V návaznosti na to zopakoval, že se státním zástupcem L.F. hovořil pouze jednou, a to telefonicky, kdy ani v rámci tohoto telefonního hovoru, ani v následném dopise po něm L.F. nepožadoval nic jiného, než aby byly v souvislosti s žádostí M.R. dodrženy zákonné předpisy.
77. V souvislosti s výše uvedenými důkazy, týkajícími se postupu státního zástupce L. F., je třeba dodat, že vedle tohoto řízení o povolení obnovy řízení v trestní věci odsouzených M.S. a D.Š. bylo vedeno rovněž trestní řízení, jehož předmětem bylo prověření případné trestné činnosti L. F., případně dalších osob. V daném trestním řízení vedeném Policií České republiky, Národní centrálou proti organizovanému zločinu, SKPV, Expoziturou Olomouc, 2. oddělením pod č. j. NCOZ-6840/TČ-2023-417802-H, bylo naposledy pravomocně rozhodnuto usnesením policejního orgánu ze dne 10. Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

5. 2024, ve spojení s usnesením státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Karviné ze dne 13. 6. 2024, č. j. 1 ZN 5073/2023-170, tak, že trestní věc podezřelého L. F. byla podle § 159a odst. 1 trestního řádu odložena, neboť ve věci nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřadit jinak.

78. V průběhu veřejného zasedání (v jeho závěrečné fázi) byl odsouzeným D.Š. navržen důkaz výsledkem svědka E.G.. Jelikož z důkazního návrhu odsouzeného vyplývalo, že s tímto svědkem dříve hovořily reportérky Seznam Zpráv, již vyslechnuté svědkyně A.J. a Ch.H., soud před započítím výslechu navrženého svědka tyto svědkyně vyslechl k okolnostem, za nichž bylo zjištěno, že by uvedený svědek měl mít vědomosti o skutečnostech významných pro toto trestní řízení.
79. Z výpovědi svědkyň **A.J.** a **Ch.H.**, podané ve veřejném zasedání v rámci dodatečného výslechu, bylo zjištěno, že přibližně před měsícem volal odsouzený D.Š. z vězení svědkyni A.J. a říkal jí, že se ve věznici „na rozděláváku“ potkal s E.G., se kterým krátce (asi pět minut) mluvil a zjistil, že zná M.R. a že vykonává trest ve Věznici XXXXX. Jelikož se D.Š. s E.G. nestihli déle pobavit, měl D.Š. od E.G. pouze tyto informace. Svědkyně následně navštívily E.G. ve Věznici XXXXX, kdy jim v rámci rozhovoru (při němž měl sepsané své poznámky) uvedl, že M.R. po něm chtěl, aby v rámci trestního řízení, které bylo proti němu vedeno u Okresního soudu ve Svitavách, v jeho prospěch křivě svědčil, přičemž v souvislosti s tímto požadavkem se měl M.R. zmínit E.G. o tom, že i on sám křivě vypovídal v případě vraždy ve XXXXX a díky tomuto křivému svědectví se dostal z vězení.
80. Svědek **E.G.** pak ve veřejném zasedání vypověděl, že odsouzené D.Š. a M.S. nezná (k následnému dotazu, zda zná někoho z odsouzených přítomných v jednacím sále, svědek uvedl, že zná D. a ukázal na D.Š.). S D.Š. se potkali ve vazební věznici na rozděláváku, když svědka odváželi z Olomouce do XXXXX a D.Š. do XXXXX. Během jejich setkání, které trvalo půl hodiny nebo hodinu, svědek D.Š. vykládal o tom, že ho odsoudili za něco, co neudělal, začali se spolu více bavit a zjistili, že oba znají M.R. a že M.R. „na svědka udělal svědectví, ale přitom lhal“. Svědek dále vypověděl, že na podzim roku 2023 mu M.R. řekl, že se přes svého advokáta domluvil se státním zástupcem na tom, že bude vypovídat, aby mohli usvědčit „ty dva“ výměnou za to, že mu státní zástupce odpustí 6 let, které měl ještě M.R. strávit ve vězení. Stejný advokát měl domlouvat dohodu se státním zástupcem i ve vztahu k L.R., kterého svědek zná taky (tento advokát v souvislosti s tím komunikoval mezi M.R. a L.R.). K tomu, za jakých okolností mu M.R. tyto informace sdělil, svědek nejprve uvedl, že jednou to bylo v autě, když M.R. vezl svědka ze Svitav do XXXXX, kde bydlel u M.R. na ubytovně (v jiné části výpovědi svědek uvedl, že to bylo, když jej M.R. vezl do XXXXX, kde měl M.R. svou kancelář), a později ještě jednou u M.R. v Tipsport baru ve Svitavách (v jiné části výpovědi svědek uvedl, že o tom, že by po dohodě se státním zástupcem nevypovídal před soudem pravdu, mu říkal M.R. až na tom baru). Svědek dále vypověděl, že M.R. jej žádal o to, aby šel svědčit na soud v jeho záležitosti (týkající se T.E. a směnky), což mu svědek odsouhlasil. Než byl soud, tak jej M.R. žádal o to, aby si u toho soudu začal vymýšlet v jeho prospěch s tím, že bydlí u něj na ubytovně a může skončit na ulici. Nakonec svědek na ten soud svědčit nešel a namísto toho šel na policii nahlásit, že ho M.R. nutil jít svědčit k věci, o které nic neví. Ještě v ten den jej M.R. vyhodil z ubytovny, takže ze dne na den byl svědek se svou ženou a dcerou na ulici. O tom, že M.R. v trestní věci odsouzených M.S. a D.Š. nevypovídal před soudem pravdu, ví ještě P.R., sourozenec M.R., ale ten je vyšinitý. To, že takto M.R. nepravdivě vypovídal, je ve Svitavách veřejné tajemství. Svědek dále uvedl, že si myslí, že se mu o křivém svědectví v trestní věci odsouzených M.S. a D.Š. M.R. svěřil, aby jej přesvědčil k tomu, aby křivě vypovídal v jeho trestní věci týkající se směnek. K dotazu pak svědek uvedl, že neví, jakým způsobem měl státní zástupce M.R. trest odpustit, neví, jak takové dohody fungují, sám nikdy žádnou takovou nabídku nedostal. S M.R. se bavil také o L.R.. Když svědka vezl do Svitav, tak mu M.R. říkal, že musí za „L.“ kvůli tomu, že mu tam dvě reportérky ze Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

Seznam.cz dělaly potíže. Kvůli tomu, co uvedl L.R. reportérkám, byl M.R. rozčilený. Vyjadřoval se k tomu tak, že L.R. neunesl tlak.

81. Po svědecké výpovědi E.G. byl k důkazu rovněž přehrán **zvukový záznam**, který byl pořízen reportérkami Seznam Zpráv A.J. a Ch.H. o jejich rozhovoru s E.G. ve Věznici XXXXX, kdy z tohoto záznamu vyplynul průběh a obsah uskutečněného rozhovoru. S přihlédnutím k uskutečněné výpovědi svědka ve veřejném zasedání, jakož i k tomu, že mezi skutečnostmi vypovězenými svědkem ve veřejném zasedání a při rozhovoru s novinářkami nebylo podstatných rozporů, soud žádá skutková zjištění významná pro toto trestní řízení z tohoto záznamu nečinil.
82. K osobě svědka E.G. soud z jeho výpovědi a *opisu rejstříku trestů* zjistil, že má v rejstříku trestů osm záznamů o předchozích odsouzeních, a to zpravidla pro majetkově motivovanou trestnou činnost (včetně trestné činnosti podvodné povahy – mj. podvodné vylákávání kompenzačních bonusů v době nouzového stavu vyhlášeného v souvislosti s výskytem pandemického onemocnění COVID-19).
83. Z *protokolu o hlavním líčení konaném dne 23. 1. 2024 v trestní věci M.R. u Okresního soudu ve Svitavách pod sp. zn. 3 T 32/2023* plyne, že soud zamítl důkazní návrh M.R. na výslech svědka E.G..
84. Z *výpisu z centrální evidence stíhaných osob* soud zjistil, že v současné době je u Policie České republiky, Obvodní oddělení policie XXXXX, pod č. j. KRPE-7497/TČ-2024-170971 proti svědku M.R. vedeno trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu maření spravedlnosti podle § 347a odst. 2, 3 písm. a) trestního zákoníku.
85. V souvislosti s důkazy provedenými ve veřejném zasedání soud závěrem uvádí, že mu odsouzeným D.Š. byl prostřednictvím jeho obhájce dne 4. 6. 2024 předložen **znalecký posudek RNDr. Daniela Vaňka, Ph.D. z oboru kriminalistika, specializace forenzní biologie a genetika**, z něhož vyplývá, že u mobilního telefonu NOKIA, jenž patřil poškozenému M.S., byl zjištěn nový DNA profil neznámé osoby mužského pohlaví. Jak bylo zjištěno z **odborného vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru kriminalistické techniky a expertíz ze dne 10. 6. 2024**, porovnáním DNA profilu zjištěného znaleckým posudkem s údaji vedenými v Národní databázi DNA (informační systém CODIS) byla zjištěna individuální shoda s eliminačním profilem DNA pracovníka Policie České republiky, působícím na pracovišti OKTE, který v předmětné věci zpracovával odborná vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika.
86. Všechny provedené důkazy soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu, a to podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu. Na podkladě toho soud dospěl k závěru, že ve veřejném zasedání nebyly zjištěny takové nové skutečnosti či důkazy, které by naplňovaly podmínky obnovy řízení ve smyslu § 278 odst. 1 trestního řádu.
87. Jak již bylo výše uvedeno, návrh odsouzených na povolení obnovy řízení, projednávaný v tomto trestním řízení, byl argumentačně opřen především o informace, jež měly vyplynout z obsahu rozhovorů reportérek Seznam Zpráv A.J. a Ch. H. s M.R. a s L.M..
88. Ve vztahu k obsahu rozhovoru s M.R., jak tento vyplynul z reportérkami pořízeného zvukového záznamu, soud uvádí, že tento rozhovor neobsahuje informace, které by přímo popíraly skutečnosti vypovězené svědkem M.R. v hlavním líčení konaném v této trestní věci dne 6. 1. 2014, a tedy tento důkaz nedisponuje potenci, vyžadovanou ustanovením § 278 odst. 1 trestního řádu, založit odlišný závěr soudu o vině odsouzených. Byť tento záznam kromě informací, jež jsou obsahově souladné s dřívější výpovědí svědka v hlavním líčení, obsahuje rovněž několik informací, jež na první pohled Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

vzbuzují jisté pochybnosti (např. to, že měl M.S. – kromě toho, že se M.R. svěřil ve vazební věznici při vycházce – v souvislosti s hrozícím trestem hlasitě naříkat během bohoslužby, nebo to, že měl M.R. v souvislosti s podáním svědecké výpovědi volat na biskupství a hovořit o tom s biskupem, nebo to, že se měl státní zástupce F., za přítomnosti kriminalistů, při sepisování úředního záznamu na policejní služebně ve Svitavách s M.R. bavit o pachových stopách a zjištěné poloze obviněných na místě vraždy na základě telefonů, kdy hned vzápětí M.R. uvedl, že tyto informace mu sdělili, když byl na státním zastupitelství ve Zlíně), je nutno uvést, že tyto informace se přímo nedotýkají skutku, který byl v této trestní věci řešen, nýbrž toliko okolností souvisejících či navazujících, přičemž právě proto, že tyto skutečnosti uvedené M.R. při rozhovoru s novinářkami nepůsobí přesvědčivě, jim nelze při rozhodování o obnově přikládat podstatnou váhu. K tomu lze pro úplnost dodat, že zjištění toho, zda M.S. během bohoslužby ve vazební věznici skutečně projevoval nahlas obavy v souvislosti s hrozícím trestem za vraždu – což je okolnost, jež se s přihlédnutím k výpovědi svědka J.S. o podmínkách, za nichž bohoslužby probíhaly, nejeví být příliš pravděpodobnou – není pro posouzení viny odsouzených podstatné. To, že měl M.R. v souvislosti s podáním svědecké výpovědi volat na biskupství, pak lze považovat za okolnost smyšlenou, kdy podle všeho jde o hyperbolu, tedy zveličení významu v rámci rozhovoru s novinářkami, a to ve vztahu k okolnosti, že se M.R. (podle jeho svědecké výpovědi, ale i svědecké výpovědi p. V.D.) o tom, zda se má se svědeckou výpovědí přihlásit, radil u kněze ze svitavské katolické farnosti. Konečně to, že měly být ze strany státního zástupce L. F. a M.R. sděleny informace týkající se důkazů zajištěných v této věci, konkrétně pachových stop a lokalizace jejich pohybu podle mobilních telefonů, je informace, o jejíž pravdivosti je více než důvodné pochybovat, a to nejen s ohledem na skutečnost, že M.R. v rámci hovoru s novinářkami okolnosti, za nichž k tomuto sdělení mělo dojít, popsal pokaždé jinak (jednou to mělo být při úvodním podání vysvětlení na policejní služebně ve Svitavách a podruhé to mělo být, když měl být M.R. přítomen na státním zastupitelství ve Zlíně), ale i s ohledem na skutečnost, že žádná lokalizace pohybu pachatelů podle mobilních telefonů v tomto trestním řízení nikdy zajištěna nebyla. K tomu soud dodává, že významnou okolností, již nelze brát ze zřetele při hodnocení obsahu telefonického hovoru M.R. s reportérkou A.J. (a to i při hodnocení možných nepravdivostí či nepřesností sdělených informací), je ta skutečnost, že nejen podle svědeckých výpovědí aktérů tohoto rozhovoru, ale především pak podle samotného zvukového záznamu, který byl o tomto hovoru pořízen, je zcela patrné, že M.R. rozhovor činil ve výrazně afektovaném stavu (v důsledku silného a stupňujícího se rozčilení), přičemž je všeobecně známo, že tento stav se kromě rychlého vzniku a bouřlivého průběhu vyznačuje také nedostatkem racionální kontroly jednání.

89. Nepřesvědčivá byla v mnohém i výpověď svědka M.R., kdy tato nejen s ohledem na obsah výpovědi svědka a jeho vystupování v průběhu veřejného zasedání, zvláště v těch částech, jež se týkaly výše rozebraných pasáží rozhovoru s reportérkami, působila leckdy zmatečně a spíše vyvolávala dojem, že se svědek snaží za každou cenu skutečnosti uvedené při rozhovoru s novinářkami před soudem obhájit (např. svědkem vypovězená okolnost, že o telefonech a pachových stopách mu řekl policista ve Zlíně, když se byl dotazovat na dobu propuštění odsouzených z trestu odnětí svobody, a zároveň jinde vypovězená okolnost, že mu o těchto důkazech nikdo neříkal, kdy o pachových stopách se zmiňovali v televizi a o možnosti lokace pachatelů podle telefonu se zmínil policistovi sám, nebo svědkem vypovězená okolnost, že pokud se v rámci telefonického hovoru s A.J. zmínil o tom, že volal na biskupství, tak to formuloval špatně, kdy chtěl na olomoucké biskupství volat, ale následně nevolal, apod.). K tomu je však třeba dodat, že i přes výše uvedené výhrady ani z této svědecké výpovědi (stejně jako tomu bylo v případě zvukového záznamu) nevyplývaly takové skutečnosti, jež by byly způsobilé mít přímý dopad na skutkové závěry o vině odsouzených, neboť takto vypovězené skutečnosti nezakládaly obsahovou změnu dřívější (v hlavním líčení podané) výpovědi o skutečnostech podstatných pro rozhodnutí věci. V souvislosti s opětovným provedením důkazu výpovědi svědka M.R. v řízení o povolení obnovy řízení za situace, kdy tentýž svědek již byl v hlavním líčení před rozhodnutím věci samé slyšen (a tedy soudy z této výpovědi vycházely při vyvozování závěrů o rozhodném skutkovém

stavu), soud připomíná, že důkazem soudu dříve neznámým ve smyslu § 278 odst. 1 trestního řádu (tedy splňujícím podmínku pro povolení obnovy řízení) může být vedle dosud vůbec neprovedeného důkazu i důkaz v původním řízení provedený, avšak pouze za podmínky, že je ve vztahu k rozhodným okolnostem nového obsahu (např. výpověď svědka, který v řízení o obnově v podstatných bodech změnil svou výpověď) (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 1. 1980, sp. zn. 7 Tz 1/80, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 72/1980). V daném případě výpověď svědka M.R. tuto podmínku nenaplnuje, neboť svědek ve vztahu k rozhodným skutečnostem setrval na své výpovědi a další jím vypovězené okolnosti na závěry o vině odsouzených nemohou mít vliv. V souvislosti s tím soud zdůrazňuje, že není podstatou povolovacího řízení, aby byly s odstupem času znovu prováděny a soudem (rozhodujícím o obnově) znovu vyhodnocovány již dříve (v řízení vedeném o věci samé) provedené důkazy, neboť by takovým postupem docházelo k významnému a nežádoucímu zásahu do procesního institutu právní moci.

90. V souvislosti s hodnocením výpovědi svědka M.R. ve veřejném zasedání soud dodává, že přihlédl i k některým poznatkům, získaným provedeným dokazováním, jež nasvědčují tomu, že se M.R. k okolnostem vypovězeným dříve v hlavním líčení následně vyjadřoval v různých ohledech odlišně (ať už se jednalo o obsah dané nahrávky rozhovoru s novinářkami či o jeho výpověď podanou jako obžalovaným v hlavním líčení konaném v jeho trestní věci vedené u Okresního soudu ve Svitavách či o jeho vyjádření podané před kamerami po skončení jeho výslechu ve veřejném zasedání). Nicméně, jak již bylo uvedeno, účelem obnovy řízení není provádění porovnávání výpovědí učiněných stejnou osobou v různých časových obdobích za účelem dodatečného posouzení, respektive zpochybnění její věrohodnosti. To platí tím spíše, pokud příslušná vyjádření byla učiněna přibližně po deseti letech od původní výpovědi a za podmínek, za nichž je posuzování věrohodnosti osoby podle pravdivosti pozdějších vyjádření velmi znesnadněno až znemožněno, tedy např. za situace, kdy vyjádření novinářkám během telefonického hovoru je významně poznamenáno afektem M.R., nebo kdy v jiném trestním řízení M.R. vypovídá v hlavním líčení konaném v jeho vlastní věci v pozici obžalovaného, tedy za situace, kdy byl M.R. jako obžalovaný oprávněn při výslechu uvádět jakékoliv, tedy i lživé okolnosti v rámci realizace jeho ústavního práva na obhajobu, a konečně např. při rozhovoru s médii, kdy je nasnadě, že osoby před kamerami mohou vystupovat a vyjadřovat se jinak, než by tomu bylo za běžných okolností.
91. V souvislosti s posuzováním výpovědi svědka M.R. ovšem nebylo možno přehlížet výpověď svědka V.D., katolického kněze z farnosti ve XXXXX. Jak vyplynulo z této výpovědi, M.R. se knězi nedlouho poté, co byl propuštěn z vězení, svěřil, že má informace k závažné věci a žádal jej o radu, zda má jít svědčit, načež jej kněz pobídl k tomu, aby v zájmu objasnění pravdy svědčit šel. Až později, v souvislosti se zveřejněním předmětné kauzy na internetu, se svědek V.D. M.R. ptal, zda se závažná věc, o níž kdysi hovořili, týkala tohoto případu, což mu M.R. potvrdil. Tato svědkem vypovězená okolnost tedy potvrzuje, že se M.R. poté, co byl propuštěn z vězení na svobodu, o úmyslu jít svědčit svěřil jiné osobě, kdy ve vztahu k tomuto kroku váhal. Výpověď svědka V.D. tedy rozhodně nenasvědčuje tomu, že by měl mít M.R. se státním zástupcem uzavřenu nějakou dohodu, jinak by se ve vztahu k podání svědecké výpovědi neměl potřebovat s knězem radit. Je přitom nasnadě, že věrohodnost svědka V.D. bez dalšího nelze v předmětném řízení zpochybnovat, a to nejen s ohledem na to, že se jedná o duchovního, jemuž by se lež měla přičítat nejen podle práva, ale i jeho vyznání a přesvědčení, nýbrž i s ohledem na to, že jako svědek na výsledku tohoto řízení nemá žádný vlastní zájem. Významu výpovědi tohoto svědka pro toto trestní řízení si byl patrně vědom i obhájce odsouzeného D.Š., který ve snaze snížit či dokonce zcela vyloučit sílu tohoto důkazu přišel s nelogickou a krkolomnou argumentační konstrukcí, podle níž nelze k této svědecké výpovědi přihlížet, neboť je poznamenána zpovědním tajemstvím, a to přesto, že svědek V.D. během jeho výslechu nejprve sám uvedl a následně k opakovanému výslovnému dotazu soudu Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

znovu potvrdil, že rozhovor s M.R., který v jeho výpovědi popisoval, nastal mimo zpověď, tj. v rámci běžného hovoru, a tudíž pravdivost vypovězených skutečností není zpovědním tajemstvím (ani žádnou jinou okolností) poznamenána.

92. Stěžejní význam z hlediska podaných návrhů odsouzených na povolení obnovy řízení (co do jejich dopadu k otázce viny odsouzených) tak měly informace, jež zazněly při rozhovoru reportérek Seznam Zpráv s L.M. poté, co jej tyto vyhledaly v místě jeho bydliště, zvláště pak informace o tom, že se M.S. ve vazbě nikdy L.M. k vraždě nepřiznal a naopak mu říkal, že tu vraždu nespáchal, jakož i o tom, že státní zástupce L.F. „pustil“ M.R. na základě jejich předchozí dohody z vězení, v důsledku čehož M.R. byl ve vězení jen dva a půl roku, zatímco tam měl být šest let, přičemž nabídku k tomu, aby si svou výpověď v trestní věci M.S. a D.Š. přivodil kratší pobyt ve vězení, měl dostat i L.M. prostřednictvím advokáta JUDr. V.V..
93. V návaznosti na verzi prezentovanou v rámci obhajoby odsouzených opírající se o obsah nahrávky výše zmíněného rozhovoru s L.M., totiž že svědek M.R. a jeho prostřednictvím i jeho bratranec L.M. podali úmyslně nepravdivou výpověď v neprospěch odsouzených M.S. a D.Š., a to na základě předchozí dohody se státním zástupcem L.F., který měl za podanou svědeckou výpověď M.R. zajistit odpuštění zbytku trestu odnětí svobody, je nutno již úvodem zdůraznit, že rozhodně nebylo prokázáno, že by taková dohoda, ať už výslovná či konkludentní, mezi státním zástupcem L.F. a M.R. či jeho advokátem někdy vznikla a že by tedy státní zástupce L.F. na základě takové dohody jakkoliv zajistil M.R. přerušeni výkonu trestu odnětí svobody, potažmo upuštění od výkonu zbytku takového trestu.
94. Soud předesílá, že při vyvození výše uvedeného závěru soud rozhodně nebyl veden bezbřehou důvěrou v to, že by na straně orgánů činných v trestním řízení bylo vyloučeno protiprávní jednání, které by za určitých okolností mohlo naplňovat i znaky trestné činnosti, neboť je realitou, že k trestné činnosti osob vystupujících z pozice orgánů činných v trestním řízení docházet může a vzácně i dochází, nýbrž vycházel ze všech, k tomuto případu se vztahujících, skutkových zjištění, na jejichž základě lze vyslovit odůvodněný závěr, že taková dohoda státního zástupce se svědky a její naplnění v podobě zajištění propuštění M.R. z výkonu trestu, je vyloučena. Za situace, kdy – podle verze předkládané odsouzenými (na podkladě tvrzení podaných L.M. při rozhovoru s novinářkami) – k zajištění propuštění M.R. z výkonu trestu odnětí svobody mělo dojít na podkladě rozhodnutí o přerušeni výkonu trestu, je nutno připomenout a současně i zdůraznit naprosto zásadní skutečnost, že o přerušeni trestu odnětí svobody, potažmo upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, podle zákona rozhoduje výhradně soud (a tedy nikoliv státní zástupce), aniž by k tomu bylo konáno jednání (při němž by se státní zástupce čistě hypoteticky mohl ve prospěch M.R. vyjadřovat a snažit se tak rozhodnutí soudu ovlivnit), přičemž rozhodnutí soudu se řídí výhradně otázkami zdravotní povahy a v zásadě tak nepřipouští prostor pro jakékoliv volné úvahy soudu, které by v příslušné zdravotní dokumentaci neměly podklad.
95. Pro vyloučení jakýchkoliv pochybností, jež by v tomto ohledu mohly panovat, bylo soudem provedeno rozsáhlé a velmi důkladné dokazování listinami z příslušných spisů Krajského soudu v Hradci Králové, jež se týkaly žádostí M.R. o přerušeni výkonu trestu odnětí svobody, potažmo upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, z nichž vyplynulo, že všechna postupně vydávaná rozhodnutí o přerušeni trestu odnětí svobody až po konečné rozhodnutí o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody byla podložena lékařskými zprávami a znaleckými posudky, přičemž soud rozhodující o těchto žádostech žádné jiné okolnosti (než zdravotní povahy) do úvahy nebral. Nebylo tedy zjištěno, že by soud v jeho rozhodnutích o přerušeni trestu či upuštění od zbytku jeho výkonu se nad rámec těchto lékařských zpráv či posudků dopustil ve prospěch žadatele M.R. nějaké svévole. Současně pak z obsahu těchto spisů nebylo zjištěno, že by kterýkoliv ze státních zástupců jakkoliv do těchto řízení zasahoval, když nadto z povahy příslušného řízení (v Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

němž je vydáváno rozhodnutí předsedou senátu bez jednání) a v něm vydávaného rozhodnutí (s ohledem na výhradně zdravotní povahu otázek významných pro rozhodnutí soudu) je takový zásah v praktické rovině vyloučen. Jinými slovy, takový zásah do řízení ze strany státního zástupce či kohokoliv jiného (mimo samotného žadatele a jeho obhájce) ze spisu zjištěn nebyl, přičemž i kdyby k němu došlo, bylo by případné podpůrné stanovisko státního zástupce (ve prospěch M.R.) s ohledem na povahu otázek významných pro rozhodnutí soudu naprosto nevýznamné a nadbytečné.

96. Úvahu predestíranou v rámci obhajoby odsouzených, že by k takovému ovlivnění rozhodnutí o přerušení výkonu trestu odnětí svobody, potažmo následně o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, ze strany státního zástupce L. F. mělo dojít, je tak nutno odmítnout jako zcela nepodloženou a mimořádně konspirativní, neboť by to předpokládalo, že by poté, co by tento státní zástupce uzavřel dohodu s M.R., respektive jeho advokátem, muselo dojít k ovlivňování nejen dalších orgánů činných v trestním řízení, ale zejména pak několika lékařů z více zdravotnických zařízení (mimo jiné lékařů ze zdravotnického střediska Vězeňské služby, interní ambulance XXXXX či Chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno), kteří by bez jakéhokoliv smysluplného motivu, z podnětu cizího státního zástupce a v zájmu cizího člověka, s nímž je vyjma poskytování lékařských služeb nic nepojí, riskovali svou kariéru a pověst. Stejně závěry pak platí i pro soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví gastroenterologie, který by se navíc v souvislosti s nepravdivě podávanými znaleckými posudky ve prospěch M.R. opakovaně vystavoval nebezpečí vlastního trestního stíhání. Zcela mimořádné riziko pro vlastní osobu, které by státní zástupce L.F. v takovém případě musel podstupovat, je v daném případě v enormním kontrastu s tím, co by takovým postupem měl pro sebe získat – tj. nic (snad kromě toho, že došlo k odsouzení osob, na něž podal obžalobu, což je však motiv velmi povrchní, který lze bez dalšího L.F. jen stěží přisuzovat, zvláště pokud mezi státním zástupcem L.F. a odsouzenými není a nikdy nebyl žádný vztah. Navíc se jedná o motiv naprosto malicherný a rozhodně neodpovídající závažnosti toho, z čeho je dnes již bývalý státní zástupce L.F. v rámci obhajoby odsouzených obviňován).
97. Pro ověření všech dostupných informací byly v tomto ohledu do dokazování zahrnuty i spisy týkající se žádostí obou svědků o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a to za účelem posouzení, zda ze strany státního zastupitelství či soudu byly činěny nějaké nestandardní či neopodstatněné kroky ve prospěch M.R. či L.M., a to i s přihlédnutím k tomu, že – na rozdíl od rozhodování o přerušení trestu odnětí svobody či o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody – o žádostech odsouzených v takovém případě rozhoduje soud ve veřejném zasedání, jehož se účastní i státní zástupce, který se tak k žádostem může při jednání soudu vyjadřovat a v rámci přesvědčivosti svého vyjádření tak nepřímo působit na rozhodnutí soudu. Jak vyplynulo ze spisu Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 0 PP 44/2014, týkajícího se žádosti M.R. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, při veřejném zasedání konaném dne 1. 4. 2014 nebylo o žádosti M.R. vůbec rozhodováno, kdy bylo soudem konstatováno, že M.R. nesplňuje formální podmínku vyhovění jeho žádosti, jež spočívala ve výkonu zákonem vyžadované doby trestu, načež vzal M.R. svou žádost zpět. Je pak také třeba připomenout, že v žádosti M.R. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nebyla o podání svědectví v této věci ani zmínka. V případě L.M. (tehdy R.) byla jeho první žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody rozhodnutím ze dne 21. 2. 2014 (tedy v blízké časové návaznosti na jeho usvědčující svědeckou výpověď v hlavním líčení) zamítnuta. Tato skutečnost tedy rozhodně nenasvědčuje tomu, že by měl být ze strany orgánů činných v trestním řízení za podání usvědčující svědecké výpovědi při rozhodování o jeho trestu „odměňován“. Je pravdou, že přibližně po půl roce bylo o nové žádosti L.M. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody soudem rozhodnuto tak, že jí bylo (z důvodu splnění zákonných podmínek) vyhověno, nicméně nelze přehlédnout, že státní zástupce přítomný u veřejného zasedání v jeho konečném návrhu navrhl, aby soud žádosti L.M. nevyhověl (ze skutečnosti, že L.M. v žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

svobody zmínil svou svědeckou výpověď v předmětné věci, přitom nelze vyvozovat žádné podstatné závěry, neboť je běžnou praxí, že odsouzení při podání žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uvádějí různé skutečnosti, jimiž se snaží přesvědčit soud o svém polepšení a nápravě).

98. Z provedeného dokazování tedy jednoznačně vyplývá, že v podmínkách proběhnuvších řízení o přerušení trestu odnětí svobody, o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody či o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, týkajících se M.R. nebo L.M., se státní zástupce buď vůbec nevyjadřoval, anebo se vyjadřoval takovým způsobem, který šel v neprospěch těchto žadatelů, přičemž ze spisů týkajících se těchto řízení neplyne žádný poznatek, který by, byť vzdáleně, vypovídal o tom, že by do nich bylo nezúčastněnými osobami ve prospěch M.R. či L.M. jakkoliv zasahováno.
99. Na podkladě výše uvedených skutečností je tedy naprosto zřejmé, že k žádnému ovlivnění rozhodnutí, jež se týkaly výkonu trestu odnětí svobody M.R. či L.M., nedošlo a v zásadě ani dojít nemohlo. Ostatně to, jakým konkrétním způsobem by – v návaznosti na tvrzení odsouzených, že státní zástupce L.F. zajistil přinejmenším M.R. propuštění z výkonu trestu odnětí svobody – mělo být tohoto výsledku (s přihlédnutím k výše popsáným důkazům) dosaženo, nebylo samotnými odsouzenými v rámci jejich obhajoby ani tvrzeno.
100. Poté, co byl v průběhu veřejného zasedání získán poznatek, že by se v dozorovém spise Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně sp. zn. 6 KZV 34/2012 měla nacházet korespondence vztahující se k osobě svědka M.R., byly k prověření, zda ze strany státního zástupce L. F. došlo k nezákonnému zásahu do řízení, týkajícího se svědků M.R. a L.M., obstarány z příslušného dozorového spisu veškeré tam obsažené listiny týkající se komunikace státního zástupce s M.R. a jeho advokátem JUDr. Petrem Šádou, potažmo státními zástupci P.H., krajským státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, a L. S., tehdejší okresní státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Pardubicích.
101. Jelikož část této komunikace obsahovala znepokojující obsah, zejména stran některých – z pohledu soudu nutno říci nestandardních a opovázlivých – písemných požadavků advokáta JUDr. Petra Šády kladených na státního zástupce L. F. v souvislosti s kontaktováním jiných státních zástupců, soud rovněž k bližšímu objasnění toho, zda a jakým způsobem bylo na tyto požadavky vznášené vůči L.F. reagováno, přistoupil k výslechu dotčených státních zástupců. Z těchto svědeckých výpovědí, jakož i obsahu listin obsažených v dozorovém spise, však žádný nezákonný zásah L. F. či jiných osob ve prospěch M.R. či L.M. zjištěn nebyl. V kontextu zajištěné komunikace lze sice dospět k závěru, že postup státního zástupce L. F. budí pozornost, neboť na příslušné (z pohledu soudu drzé) požadavky JUDr. Petra Šády, které jdou přinejmenším za hranici advokátní etiky, nemělo být ze strany státního zástupce vůbec reagováno, anebo na ně mělo být reagováno tak, že by se v souvislosti s nimi vůči advokátu ohradil a tyto výslovně odmítl, a to třeba i za případného podání podnětu (souvisejícího s danou komunikací) příslušnému orgánu České advokátní komory ke kárnému postihu advokáta, nicméně zároveň z žádného důkazu neplyne, že by v rámci komunikace, kterou státní zástupce L.F. vedl s dalšími státními zástupci, ať už telefonicky či písemně, tyto nestandardní požadavky JUDr. Petra Šády těmto státním zástupcům zprostředkoval nebo se k těmto požadavkům jakkoliv sám připojoval. O tom, že přístup státního zástupce L. F. nebyl veden zlým úmyslem zajistit někomu neoprávněný prospěch v souvislosti s jeho trestním řízením, svědčí mimo jiné jeho odpověď na požadavek JUDr. Petra Šády (vyjádřený v dopise ze dne 13. 1. 2016), aby krajský státní zástupce v Hradci Králové prověřil ve věznici postup soudu, kterým byla vyžádána zpráva vězeňské služby k předkládanému znaleckému posudku, kdy L.F. v dopise ze dne 15. 1. 2016 JUDr. Petru Šádovi (aniž by v tomto ohledu kontaktoval P.H.) písemně sděluje, že takový postup soudu je zcela zákonný a legitimní. V souvislosti s dopisem L. F. ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

15. 4. 2014, adresovaným P.H., který představuje jedinou formalizovanou přímluvu za osobu M.R. v souvislosti s jím podávanými žádostmi o přerušeni trestu odněti svobody, lze připomenout, že tímto dopisem se L.F. za M.R. přimlouval s poukazem na skutečnost, že byl v této trestní věci korunním svědkem, jehož výpověď spolu s dalšími důkazy pomohla usvědčit vrahy s tím, aby v mezích zákona byla věnována pozornost jeho žádosti o přerušeni trestu ze zdravotních důvodů. Takto formulovaný dopis, byť je jeho obsahem přímluva za svědka M.R. v souvislosti s jeho žádostí o přerušeni trestu, nelze považovat za důkaz o jakémkoliv protiprávním jednání státního zástupce L. F., kdy – i přes výhrady soudu ke vhodnosti takového postupu – lze mít za to, že tímto dopisem, stejně jako telefonáty, o nichž byl do dozorového spisu učiněn státním zástupcem úřední záznam, bylo zpětně projevováno jakési pomyslné ocenění toho, že se M.R. k podání svědecké výpovědi přihlásil a pomohl tak k objasnění trestné činnosti. V souvislosti s příslušnými úředními záznamy je navíc třeba přihlížet i k důvodnému předpokladu, že pokud by mělo mezi státními zástupci docházet k jakési konspirativní domluvě ve prospěch určité osoby, o takových telefonátech by úřední záznamy do dozorového spisu činěny nebyly a už vůbec by nebyly předkládány na vědomí vedoucím pobočky státního zastupitelství, tj. JUDr. Khainovi či JUDr. Nesvadbové, jako tomu bylo v příslušných případech.

102. Je dále opodstatněné dodat, že jednotlivá rozhodnutí soudu o přerušeni výkonu trestu odněti svobody, který byl M.R. uložen, byla vydávána průběžně od listopadu 2013 až do ledna 2019, kdy bylo rozhodnuto o upuštění od výkonu zbytku uvedeného trestu. Z obsahu dozorového spisu se přitom podává, že poslední zaznamenaný úkon L. F. související s osobou M.R. byl učiněn v roce 2016, kdy mělo být telefonicky hovořeno s JUDr. Petrem Šádou ohledně neurčitosti jeho podání, přičemž následně již jejich vzájemná komunikace zcela ustala.

103. V souvislosti s tématem tvrzeného neoprávněného zásahu L. F., případně dalších osob, do řízení ve prospěch svědka M.R., je také třeba připomenout, že přímo na prověřování případné trestné činnosti L. F. bylo zaměřeno samostatné trestní řízení, které bylo pravomocně skončeno odložením věci. Ačkoliv soud nebyl pro účely rozhodování o návrhu odsouzených na povolení obnovy řízení vázán výsledkem tohoto již skončeného řízení, je namíste říci, že výsledek daného řízení je s úvahami soudu, založenými na dokazování samostatně provedeném v tomto řízení, zcela souladný.

104. Soud tedy na podkladě provedeného dokazování nemá důvodu pochybovat o tom, že státní zástupce L.F. byl v rámci hlavního líčení v trestní věci M.S. a D.Š. skutečně přesvědčen o pravdivosti výpovědi svědka M.R. a žádnou konspirativní dohodu o budoucím „odpuštění“ trestu s ním ani jeho advokátem JUDr. Petrem Šádou (či kýmkoliv jiným) neuzavíral, zejména pak proto, že otázka doby skutečného výkonu trestu byla zcela mimo jeho pravomoc, nepříslušela ani jinému státnímu zástupci, nýbrž soudu, s nímž L.F. neměl žádné funkční vazby, přičemž jakékoliv přímluvy ze strany L. F. či jiného státního zástupce by byly zcela bez významu, neboť o žádostech M.R. o přerušeni trestu či upuštění od výkonu zbytku trestu bylo rozhodováno bez účasti státního zástupce, a to výhradně na základě zdravotnických podkladů, na jejichž obsah neměl státní zástupce žádný vliv.

105. Pokud bylo v rámci obhajoby odsouzených argumentováno tím, že zdravotní stav M.R. nebyl natolik vážný, aby přerušeni trestu odněti svobody či následně upuštění od výkonu zbytku trestu odněti svobody odůvodňoval, kdy v souvislosti s tím bylo poukazováno na to, že měl M.R. během doby přerušeni trestu i přes jeho nepříznivý zdravotní stav podstupovat cesty do zahraničí, je nutno připomenout, že obsah lékařských zpráv či znaleckých posudků o důvodnosti takového tvrzení nesvědčí. Ačkoliv soudu nepřísluší posuzovat pravdivost lékařských zpráv, je namíste uvést, že lékařské zprávy či znalecké posudky podávala různá kvalifikovaná zdravotnická zařízení a o jejich legitimitě nemá soud důvod pochybovat. I pokud by však soud připustil zcela hypotetickou a ničím

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

nepodloženou možnost, že některé zdravotnické zařízení podalo úmyslně nepravdivou lékařskou zprávu či posudek v úmyslu prospět M.R. v souvislosti s jeho žádostmi o přerušování trestu či upuštění od výkonu jeho zbytku, byla zde další zdravotnická zařízení, která by zřejmě takový nesprávně zadokumentovaný zdravotní stav odhalila. Bez ohledu na to však zcela zásadním zůstává, že i pokud by některé zdravotnické zařízení čistě hypoteticky vyhovělo případnému požadavku M.R. na vyhotovení lékařské zprávy, v němž by byl záměrně dokumentován jiný zdravotní stav, než v jakém se M.R. v dané době skutečně nacházel, byla by taková okolnost zcela bez významu při posuzování toho, zda došlo k dohodě mezi státním zástupcem a M.R. či jeho advokátem o nějakém odpuštění trestu, neboť státní zástupce z již uvedených důvodů neměl M.R. jak prospět, kdy navíc pokud by M.R. takovými falešnými lékařskými zprávami měl skutečně disponovat, jakákoliv dohoda se státním zástupcem by byla pro něj naprosto zbytečná.

106. Závěrem lze tedy k tomuto tématu shrnout, že úvahy přednášené v rámci obhajoby odsouzených, založené na tvrzení, že M.R. bylo skutečně orgány činnými v trestním řízení něco odpouštěno, jsou úvahami mimořádně konspirativními a z pohledu soudu scestnými, neboť předpokládají zapojení mnoha osob, jež se osobně neznaly, v různých společensky významných postaveních a funkcích (mimo jiné soudců, státních zástupců či lékařů z různých míst republiky), a to ve prospěch člověka, jehož neznají vůbec nebo jen v rámci služební či lékařské činnosti (bez toho, aniž by je k němu vázalo jakkoliv hlubší pouto), přičemž by dané osoby takovým způsobem – pokud by se na jejich protiprávní činnost přišlo – u sebe zcela bezdůvodně riskovaly vážnou újmu v rámci společenského a profesního postavení (jež by zřejmě znamenala konec jejich profesní a kariéerní činnosti) či dokonce vlastní trestní odpovědnost. Při vědomí všech uvedených skutečností je tedy nutno takovou konspirativní úvahu odmítnout jako zcela absurdní.
107. Optikou uvedeného kategorického závěru soudu je pak nutno nahlížet na ty důkazy, v nichž byla uvedena z pohledu soudu nepravdivá informace, že svědek M.R. vypovídal v hlavním líčení v této trestní věci po domluvě se státním zástupcem L.F. pod příslibem odpuštění trestu odnětí svobody, tedy jednak na nahrávku rozhovoru reportérek zpravodajského portálu Seznam Zprávy s L.M. a jednak na svědeckou výpověď E.G. podanou ve veřejném zasedání.
108. K nahrávce s L.M., v níž uvedl zásadní informaci, že se mu M.S. k vraždě nesvěřil, ale naopak říkal, že ji nespáchal, je třeba uvést, že pravdivost této informace byla svědkem při výpovědi ve veřejném zasedání výslovně popřena s odůvodněním, že reportérkám ze Seznamu neuváděl pravdu, ale uváděné skutečnosti si vymýšlel z důvodu, že se jim chtěl pomstít za to, že na Seznamu psali o jejich kauze, čímž jemu a jeho rodině byly způsobeny problémy (musel si kvůli tomu měnit příjmení a odstěhovat se). K tomu svědek L.M. v jeho výpovědi dodal, že dodnes je na Seznamu článek, v němž je uvedeno, že měli způsobit škodu 35 milionů Kč, která neodpovídá tomu, za co byli odsouzeni. Předně je třeba uvést, že svědkem podané zdůvodnění motivu lhát reportérkám, kdy na různých místech uváděl, že se jim chtěl „pomstít“, „naštvat je“, „poškádlit je“ či „jim zamotat hlavu“, budí z hlediska přirozeného lidského chování pochybnosti, neboť lze v běžných případech očekávat, že pokud by byl člověk nahněván, ať už na konkrétní novináře, kteří příslušný článek napsali, na konkrétní zpravodajský portál, kde byl příslušný článek publikován, anebo na celou novinářskou obec pro to, že byl daný článek publikován, přirozenou reakcí by bylo, že by se za dané situace s novinářkami, které jej vyhledali v místě jeho bydliště, zcela odmítl bavit a žádný rozhovor by jim neposkytoval. Při vědomí toho, jakož i při vědomí té skutečnosti, že u různých lidí se mohou různit myšlenkové pochody reagující na různé, ve vnějším světě se vyskytující podněty, se soud velmi pečlivě zabýval tím, zda informace sdělené L.M. novinářkám svědčí o tom, že jim svědek vypovídal pravdu, anebo si vymýšlel, jak tvrdil při jeho svědecké výpovědi ve veřejném zasedání.

109. Nejprve je nutno poukázat na samotný, L.M. tvrzený, motiv uvádět novinářkám při hovoru s nimi nepravdu. Jak L.M. uvedl v jeho svědecké výpovědi, stalo se tak v reakci na publikaci článku „na Seznamu“, v němž byla veřejnost informována o jejich trestním řízení, kdy bylo uváděno jeho jméno v souvislosti s tím, že způsobili škodu 35 milionů Kč, ačkoliv způsobili škodu jen 5,9 milionů Kč. Publikaci tohoto článku, který je tam dodnes, sám vnímá negativně, neboť jemu a jeho rodině medializace případu způsobila problémy, kdy v důsledku toho se musel přejmenovat a přestěhovat.
110. K ověření toho, zda svědkem L.M. zmiňovaný článek vůbec existuje, byla nejprve oslovena společnost Seznam.cz, a.s., kdy byla dotazována na uveřejnění článku o trestní věci bratranců R. na zpravodajském portálu Seznam Zprávy (soud při zadání tohoto dotazu vycházel z nesprávného předpokladu, že Seznam Zprávy jsou jediným zpravodajským portálem společnosti Seznam.cz, a.s.). Jelikož bylo touto společností sděleno, že zpravodajský portál Seznam Zprávy nadále provozuje společnost Seznam Zprávy a.s., byl dotaz zopakován na tuto společnost, která pak soudu odpověděla, že zpravodajský portál Seznam Zprávy je provozován až od roku 2016, a tudíž tento zpravodajský portál o trestním řízení ve věci bratranců R. a dalších, které probíhalo ještě před tím, než byl tento zpravodajský portál založen, přirozeně neinformoval. Jak však soud dodatečně zjistil, na portálu provozovaném společností Seznam.cz, a.s. (na webových stránkách www.seznam.cz) je mimo jiné odkaz na zpravodajský portál Novinky (na webových stránkách www.novinky.cz), který je provozován jako on-line magazín deníku Právo a společnosti Seznam.cz, kdy na tomto zpravodajském portále je dosud umístěn článek, publikovaný dne 12. 7. 2012, který je věnován trestní věci M.R. a L.M. (dříve R.), jakož i dalších s nimi stíhaných osob, přičemž v tomto článku je zmiňována výše trestnou činností způsobené škody 35 milionů Kč tak, jak to uváděl svědek L.M. v jeho výpovědi, přičemž je zároveň – ve shodě s výpovědí svědka L.M. – pravdou (jak vyplývá z příslušného pravomocného odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Brně), že L.M. spolu s dalšími obžalovanými byl v jejich trestní věci odsouzen za trestnou činnost, kterou byla způsobena škoda ve výši 5 916 000 Kč. K tomu je třeba říci, že svědek o tom, že by příslušný článek měl být umístěn právě na informačním portálu Seznam Zprávy, sám nikdy nemluvil, neboť v souvislosti s článkem hovořil vždy pouze o tom, že byl uveřejněn na „Seznamu“. Za dané situace tedy není vyloučeno (a lze dokonce mít za pravděpodobné), že se L.M. v rámci svědecké výpovědi odkazoval právě na uváděný či jiný obdobný článek.
111. Z hlediska toho, čím svědek L.M. odůvodňoval tu skutečnost, že novinářkám při rozhovoru lhal, bylo třeba věnovat pozornost i dalším jím vypovězeným okolnostem, které s uváděným motivem souvisely, například tomu, že u něj skutečně došlo ke změně jeho příjmení z R. na M., kdy nelze bez dalšího zpochybňovat jím podané zdůvodnění, že k tomuto přistoupil, neboť v důsledku medializace případu chtěl sebe a rodinu ochránit před negativními dopady jeho trestního řízení.
112. Další podstatnou okolností, která narušuje závěr o pravdivosti toho, co L.M. uváděl novinářkám při jejich rozhovoru, je ta část nahrávky, kde L.M. uvádí, že měl být advokátem JUDr. V.V. upozorněn na to, aby „vypovídal tak, aby šel po púlce domů“. Z toho, co L.M. uváděl v předmětné nahrávce, vyplývá, že JUDr. V.V. mu řekl pouze toto, nikoliv že by jej instruoval k tomu, co má říkat. Za situace, kdy ani v nahrávce L.M. neuvádí, že by mu někdo říkal, co má před soudem vypovídat, ale naopak říkal, že mu advokát JUDr. V.V. měl říct pouze to, aby vypovídal tak, aby „šel po púlce ven“, a přitom při výpovědi v hlavním líčení v roce 2014 L.M. jako svědek uváděl k případu vraždy M.S. informace, které nebyly běžně (ani prostřednictvím médií) veřejně známy, je zřejmé, že L.M. informace vypovězené před soudem musel získat jinak, a to s největší pravděpodobností právě od M.S.. Jak bylo již v původním řízení zjištěno z reportáže Televize Nova z prosince 2013, která byla přehrávána v hlavním líčení, jakož i ze soudem obstarané reportáže České televize odvysílané v pořadu Události v regionech v srpnu 2013, která byla přehrána ve veřejném zasedání, v médiích se v době podání výpovědí svědků R. v lednu 2014 objevovaly informace o tom, že byl M.S. ubit plynovou pistolí (reportáž Televize Nova) nebo že byly u cedule Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

na kraji vesnice nalezeny kukla a rukavice a o 4 km dál mobil oběti (reportáž České televize), ovšem ve výpovědi svědka L.M. v hlavním líčení se objevily další informace, které se ve veřejném prostoru (ani v médiích) neobjevovaly, např. to, že kukla byla odhozena do pole nebo do příkopu (reálně se kukla s rukavicemi nacházely na poli přibližně 10 m od cesty) a že u použité pistole došlo k ulomení části u spouště, tzv. účka. K tomu se sluší připomenout, že při výslechu svědka L.M. v hlavním líčení a při následné jejich vzájemné konfrontaci M.S. uvedl, že se s L.M. bavil pouze o loupežném přepadení, nebavil se s ním o vraždě, pouze mu četl usnesení. Ze zprávy Vězeňské služby České republiky bylo zjištěno, že L.M. a M.S. byli spolu ve Vazební věznici Brno na cele pouze jednou v období od 9. 11. 2012 do 20. 11. 2012, jednalo se o celu č. 53 na oddělení A2, kterou obývali sami. V návaznosti na tento poznatek o době společného umístění na cele lze důvodně usuzovat, že usnesení, které měl M.S. při vyjádření k výpovědi svědka a při konfrontaci s L.M. na mysli, bylo usnesení o zahájení trestního ze dne 1. 10. 2012. V uvedeném usnesení se přitom uvádí, že kukla s rukavicemi byly nalezeny nedaleko silnice mezi obcemi Slopné a Lhota. O poli, které bylo uváděno svědkem L.M. v hlavním líčení, se tedy v usnesení, které mu mělo být podle M.S. čteno, ničeho neuvádí. I pokud bychom připustili volnou a blíže nepodloženou úvahu, že údaj o zanechání kukly na poli si svědek dovodil sám z toho, že se podle usnesení o zahájení trestního stíhání mělo jednat o místo poblíž cesty mezi obcemi (což přirozeně nemusí být nutně pole), stejně pak již nelze postupovat v případě hodnocení vypovězeného tvrzení o ulomení části pistole u spouště, tzv. účka, protože tento údaj se z usnesení o trestním stíhání vůbec nepodává a z tam uvedených informací ani není dovoditelný.

113. Další skutečností, jež nasvědčuje tomu, že L.M. mohl novinářkám záměrně uvádět zavádějící informace, bylo, když v rámci rozhovoru s nimi naznačoval, že jej dali samotného na celu s M.S., aby případně mohl později vypovídat, pokud by se mu M.S. svěřil. Takto naznačený děj je totiž z časového hlediska nesmyslný, neboť jak již bylo uvedeno, M.S. a L.M. byli spolu na cele již v období od 9. 11. 2012 do 20. 11. 2012, tedy krátce poté, co bylo proti M.S. zahájeno trestní stíhání a teprve probíhala fáze vyšetřování v rámci přípravného řízení, a tedy jakási pomyslná potřeba zajištění usvědčující výpovědi, kvůli níž by byly přesunem vězňených osob uměle vytvářeny podmínky pro to, aby se M.S. svým spoluvězňům mohl svěřit, byla naprosto neopodstatněná a v zásadě nemyslitelná. S ohledem na uvedené časové souvislosti je proto nutno zcela odmítnout tvrzení, že svědek L.M. byl manipulován orgány činnými v trestním řízení k zajištění usvědčující výpovědi z důvodu důkazní nouze státního zástupce před soudem.
114. Další okolností významnou pro hodnocení obsahu rozhovoru mezi L.M. a novinářkami je ta okolnost, že L.M. v rámci něj uvedl, že ho měl v souvislosti s ovlivněním jeho výpovědi navštívit JUDr. V.V., který mu měl bez bližších instrukcí říct, aby vypovídal tak, aby šel po polovině trestu domů. Toto tvrzení samo o sobě postrádá smyslu, neboť pokud L.M. v nahrávce zachycující rozhovor s novinářkami uvádí, že jej JUDr. V.V. neinstruoval, tak pokud by již L.M. příslušné informace, které následně vypověděl před soudem, neměl od jiné osoby, těžko by věděl, jak má vypovídat, aby dosáhl plánovaného cíle (tj. podmíněného propuštění po výkonu poloviny trestu). Podstatnou je však jiná skutečnost, totiž že podle zprávy Vězeňské služby České republiky JUDr. V.V. nikdy L.M. ve věznici během výkonu trestu odnětí svobody nenavštívil, ani s ním po tuto dobu nebyl v žádném jiném přímém kontaktu (např. telefonickém či písemném). Pokud tedy L.M. novinářkám tvrdil, že určitým způsobem před soudem v hlavním líčení vypovídal z podnětu návštěvy JUDr. V.V. ve vězení, pak v tomto ohledu zřejmě neuváděl pravdu, přičemž pokud lhal v takto podstatné věci, je významně zvyšována pravděpodobnost, že novinářkám lhal i v jiných věcech, které jim při rozhovoru sdělil. Pochybnosti ve vztahu k uvedenému závěru vnáší plná moc, kterou měl L.M. dne 26. 9. 2013 udělit V.V. k podání dovolání v jeho trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 11 T 3/2012, jak to i sám L.M. tvrdil v jeho svědecké výpovědi. Není totiž patrné, jakým způsobem se uvedená plná moc, pokud byla skutečně podepsána L.R. v době, kdy se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, dostala do dispoziční sféry JUDr. V.V., Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

který ji pak následně předložil soudu společně s podaným dovoláním. Tento rozpor mezi zprávami Vězeňské služby České republiky a plnou mocí obsaženou v trestním spise Krajského soudu v Brně sp. zn. 11 T 3/2012 – i s přihlédnutím k tomu, že JUDr. V.V. je již mrtev – zůstala a patrně také zůstane blíže neobjasněna. K tomu se pak sluší poznamenat, že byť lze chybu v zápisu návštěvy JUDr. V.V. ve Věznici Stráž pod Ralskem teoreticky připustit, není taková chyba s ohledem na důkladnou administraci návštěv ve věznicích příliš pravděpodobná.

115. Zcela zásadní skutečností, jež odporuje verzi, podle níž by měl být L.M. motivován a instruován k tomu, aby před soudem v neprospěch M.S. a D.Š. uváděl nepravdu, zůstává, že se L.M. se záměrem podat před soudem výpověď v předmětné trestní věci nikdy nepřihlásil, kdy jeho předvolání jako svědka bylo bez jakéhokoliv vlastního přičinění iniciováno soudem, a to na základě výběru z většího počtu osob, kdy rozhodujícím kritériem pro výběr svědků (včetně L.M.), kteří byli k hlavnímu líčení dne 15. 1. 2014 předvoláni, bylo, zda jsou ve vězení či na svobodě, aby byla operativně zajištěna jejich účast v dalším termínu hlavního líčení, v němž mělo být pokračováno již za 9 dnů po výsledku M.R.. L.M. tedy neměl důvod předvolání k hlavnímu líčení očekávat a nic nenasvědčuje tomu, že by hodlal jakékoliv výhody z podané svědecké výpovědi získat, když o tyto se ani v žádném ohledu nepřihlásil. Není pak jisté třeba připomínat, že L.M. žádné výhody týkající se trestu odnětí svobody ani nezískal. Byl sice podmíněně propuštěn, ale nikoliv po výkonu poloviny trestu, nýbrž po dvou třetinách, a to za podmínek, které nelze považovat za nijak překvapivé a z nichž nelze dovozovat jakoukoliv protekci (z hlediska nedostatku protekce lze odkázat na již zmiňované prvotní zamítnutí žádosti o podmíněně propuštění z výkonu trestu odnětí svobody či na negativní stanovisko státního zástupce při rozhodování o jeho v pořadí druhé žádosti).
116. Dalším důkazem, jenž měl významně zpochybnit usvědčující výpovědi svědků M.R. a L.M. v hlavním líčení, byla výpověď svědka E.G., kterému se podle jeho výpovědi měl svěřit M.R. mimo jiné o tom, že se přes advokáta domluvil se státním zástupcem, že bude křivě vypovídat výměnou za to, že mu odpustí 6 let, které mu zbývají z trestu vykonat.
117. Předně je nutno připomenout, že M.R. v době, kdy byl po pravomocném rozhodnutí soudu o přerušení výkonu trestu odnětí svobody propuštěn z výkonu trestu na svobodu, nezbývalo vykonat šest let, jak měl M.R. uvádět E.G. (nýbrž přibližně 4 roky), což je údaj, který M.R. nepochybně věděl a neměl důvod v tomto E.G. lhát. Co je ale podstatnější, tak soud z důvodů, které již byly výše podrobně rozebrány, považuje za nereálnou tvrzenou dohodu mezi státním zástupcem a M.R., což předznamenává nepravdivost toho, co mělo být E.G. M.R. sděleno.
118. Z toho, co bylo uvedeno svědkem E.G., včetně vypovězených okolností, za nichž mu příslušné skutečnosti týkající se podání nepravdivé svědecké výpovědi po dohodě se státním zástupcem měly být M.R. sděleny, nelze dovozovat jednoznačný závěr o pravdivosti či naopak nepravdivosti této svědecké výpovědi. I přes dílčí rozpory ve vlastní výpovědi svědka E.G. (např. když nejprve uváděl, že se mu měl M.R. svěřit, když jej vezl do Moravské Třebové, a v jiné části pak uváděl, že mu příslušné skutečnosti M.R. sdělil, když jej vezl do Svitav), jakož i dílčí rozpory mezi výpovědi svědka E.G. a výpovědi svědkyně A.J. týkající se okolností, za nichž došlo k prvotnímu setkání svědka s D.Š. (zatímco svědkyně A.J. vypověděla, že jí D.Š. řekl, že se s E.G. viděl jen velmi krátce, asi 5 minut, a stačil tak zjistit pouze to, že zná M.R. a je umístěn ve Věznici XXXXX, svědek E.G. v jeho výpovědi uvedl, že se s D.Š. „rozvykládal“, přičemž se bavili přibližně půl hodiny nebo hodinu), soud dospěl k závěru, že je stále možné, že se M.R. svědkovi takovými skutečnostmi chvástal ve snaze jej přimět, aby v jeho prospěch nepravdivě svědčil v jeho trestní věci probíhající u Okresního soudu ve Svitavách, nicméně podle výsledků dokazování nelze přiznat sebemenší pravděpodobnostní hodnotu závěru, že by k tvrzené spolupráci mezi státním zástupcem a svědkem M.R. skutečně došlo. Proto, i pokud by svědek E.G. vypovídal pravdivě o tom, co mu M.R. říkal, Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Rašková.

s ohledem na skutečnost, že by mu v takovém případě byla M.R. (v úmyslu jej motivovat ke křivému svědectví) sdělena zjevně nepravdivá informace, nemohla mít taková svědecká výpověď E.G. na dřívější skutková zjištění soudu v této věci jakkoliv podstatný vliv.

119. V závěru soud připomíná, že návrh na povolení obnovy řízení může být podle § 278 odst. 1 trestního řádu a jeho ustáleného judikaturního výkladu shledán důvodným pouze tehdy, pokud by na podkladě dokazování provedeného ve veřejném zasedání bylo možno dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti, resp. plně odůvodněnému předpokladu, že by na základě nových skutečností a důkazů mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o vině odsouzených. Z důvodu respektu k institutu právní moci jsou podmínky obnovy řízení poměrně přísné, neboť v rámci tohoto mimořádného opravného prostředku není přezkoumávána správnost předchozích rozhodnutí, ale je řešena výlučně ta otázka, zda jsou zde nové skutečnosti či důkazy vybavené dostatečnou kapacitou k tomu, aby založily důvodný předpoklad změny dřívějších rozhodnutí.
120. Jelikož soud po provedeném dokazování nedospěl k závěru, že by zde byl dán takový obrat ve skutkovém stavu, který by založil důvodný předpoklad vydání odlišného rozhodnutí o vině odsouzených v obnoveném řízení, návrhy odsouzených na povolení obnovy řízení podle § 283 písm. d) trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, kterou je možno podat k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně do tří dnů od oznámení usnesení. Stížnost má odkladný účinek.

Zlín 15. července 2024

Mgr. Pavel Dvorský v. r.
předseda senátu